rozsévač rozsievač

5

máj/květen
2018
ročník 87

Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Pravda je nesmrtelná

Vyššia moc

Chráňte sa

LETNICE

„Všichni byli naplněni Duchem svatým“ (Sk 2, 4).

Den, plný díků a chval

Tak by se dala doslova nazvat oslava 120 let trvání sboru BJB v Brně. Bratři a sestry z blízkých i vzdálených sborů přijeli, aby zavzpomínali na svoje začátky ve sboru a na chvíli poodhrnuli roušku minulosti, aby zahlédli svoje předchůdce v pilné práci pro Boží věc. Jak je to zvláštní. Na stejných místech, jen v moderních prostorách, na moderních židlích dnes sedí lidé tak, jako seděli dříve, zatímco kolem prolétlo 120 let! Co všechno se odehrálo v těchto místech a co všechno zažily generace před námi? Jaké útlaky, zastrašování, soužení i smrt, a přece. Dnes zde vzdává chválu Pánu Bohu přeplněný sál věřících, volného místečka tu není. Zde plně platí to slovo: **„Nestaví-li dům Hospodin, marně se namáhají stavitelé."** Jaká Boží milost a potěšení! Tak to řekl bratr Pavel Smilek: **„Uprostřed nestability tohoto světa prožíváme stabilitu."** Jednotlivými obdobími od založení sboru až dosud nás provedli bratři: Petr Kolek, Jan Titěra, Pavel Smilek a Pavel Coufal. Jejich výklad doprovázely fotografie z historie sboru. V kázání promluvil br. kazatel Milan Kern. Podle listu Fil 1, 3-11 připomenul vznik sboru. Apoštol Pavel založil sbor ve Filipech a děkuje za něj Pánu Bohu. Vzpomíná, modlí se, povzbuzuje. Je vděčný za spoluúčast na díle spásy. Bratr Milan Kern připomíná, že **brněnský sbor je nejstarším moravským sborem** a máme na co vzpomínat – na práci lidí, dětské tábory, zakládání stanic, práci

s dětmi, ujímání se studentů, vojáků a uprchlíků. S apoštolem Pavlem se společně zamýšlíme nad otázkou: **Kde jsou hranice lásky?** Pán Bůh nás vyzývá: **„Rozhojňujte se v lásce."** Co jsou skutky člověka bez lásky? Na poznání Krista a hlubší pochopení jedinečnosti spasení – na to se máme zaměřit. Na jedinečnou lásku Kristovu – všechno ostatní je zanedbatelné. Zamýšleli jsme se nad tím, zda děláme věci důležité podle svého obdarování a s čistými motivy. Jestlipak sloužíme ze svých sil nebo z moci Pána Ježíše Krista? Vyslechli jsme výzvu, abychom si udělali tzv. „osobní inventuru" a předložili vše Pánu Bohu. Od Něj pak dostane každý z nás specielní odpověď „šitou na míru". Modleme se za rozpoznání každý sám.

Píseň **„Spoj nás v jedno, Pane"** nás převedla ke čtení pozdravů těch, kteří nemohli přijít. Pozdravy ze své země nám osobně přivezl Dr. Michael Witlock, který sloužil ve sboru předchozí den na konferenci s tématem: **„Pravda je nesmrtelná"** (Bližší informace www.bjb.cz).

V písních jsme chválili Pána společně s hudebníky: Pavlem Dirdou, Libuškou a Jarmilkou Ranšovými, pěveckým sborem a hudební skupinou mládeže.

A už přichází vrchol hlavního programu dne – předání narozeninového dortu. Ten za celý sbor přebírá bratr kazatel Pavel Coufal.

Dobrý oběd, káva, něco sladkého a příprava soutěže o nejoblíbenější píseň nás přenesly do odpolední části programu, kdy jsme nejprve shlédli film, natočený před dvaceti lety po oslavě 100 let sboru a poté přišla na řadu svědectví bratrů Jana Titěry, Pavla Smilka, Zdeňka Pokorného a Pavla Coufala, který mimo jiné přečetl pěkný článek mládeže z Rozsévače z roku 1920. Na 70. léta zavzpomínala sestra Iva Kernová. S částí svého života se s námi podělila sestra Libuše Čermáková. Sestra Marie Smilková přinesla pozdravy od bratra Kristoslava Smilka, který se nemalou měrou podílel na práci sboru v mnoha oblastech. Bratr Leoš Brickner s díky vzpomněl na někdejší „Hodiny u Ranšů", kde se tehdy scházela velká skupina věřících. Část filmu s názvem**: „Jak jsme stavěli modlitebnu"** promítl a okomentoval bratr Pavel Smilek. Rekonstrukci sborové budovy nazval **„Zázraky Boží moci".** Stejný název dobře sedí na „Boží rekonstrukci každého z nás", lidí celého sboru. Pán Bůh na nás pracuje, abychom se milovali navzájem tak, jak On miluje nás. Tak si uvědomujeme důvod, proč jsme stále zde, ve sboru. Je to proto, že milujeme Pána Boha celým svým srdcem a celou svou myslí. To On nás drží a vystrojuje ke službě lidem, abychom je přiváděli ke Kristu a pomáhali jim v duchovním růstu i v dalších letech, které nás teprve čekají. Každému podle Boží milosti, která je mu dána.

Marie Horáčková

Obsah

Den, plný díků a chval....2
Letnice....3
Vyššia moc....4
Co je křest Duchem svatým?....5
Ozvěny Velikonoc
Misijní odbor informuje....6
Projekt Melamchi
Chráňte sa 8
Matkina verzia
Služebnice z Křídel....9
Redaktor Rádia TWR Pavel Kohl....10
Kazateľ Billy Graham....11
Pravda je nesmrtelná....12
Díky mami, že jsi....13
Ke Dni matek
Danka Vyskočilová....14
Bratr kazatel Jan Titěra slaví 70 let
Kto som v Kristovi....15
Mám ráda své sousedy?....16
Tak tu tady nenechám
Do seba zaborený
Ako sa rozhodneš?....17
Sál odměnil Jeronýma potleskem
Zubadlo a uzda....18
Píseň písní – Tisíc barev lásky
Inzercia a ponuka
Šťastie – báseň
Za sestrou Evou Titěrovou....19
Za sestrou Titěrovou - báseň
Ani slovo nevyjde s prázdnou
Výzva a redakčné oznamy
Jarmila Rečníková: Vesmírne ticho....20

rozsievač • rozsévač
Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Predseda Redakčnej rady: Ján Szőllős
Šéfredaktorka: Marie Horáčková
Redakčná rada: S. Baláž, D. Jersáková, M. Jersák, M. Kešjarová, E. Pribulová, L. Podobná
Grafická koncepcia časopisu: Ján Boggero
Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, I. Kultová , L. Miklošová, E. Pribulová
Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, tel./fax +421 902 815 188. E-mail: rozsievac@baptist.sk
Vychádza 11-krát do roka.
Cena výtlačku: Odberatelia v SR: predplatné 14,50 € na rok (cena jedného výtlačku 1,45 €) + poštovné, prvopredplatitelia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbory: 3,-€ za kus a rok, jednotlivci: 5,6 € za kus a rok
Odberatelia v ČR: Predplatné 370 Kč (cena jednoho výtisku 37,-Kč) +poštovné, prvopredplatitelia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbory: 102,- Kč na kus a rok, jednotlivci: 37,- Kč + 252,- poštovné za kus a rok.
Zahraniční odberatelia: predplatné 14,50 €, poštovné 29 €.
SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napísať meno odberateľa. Var. symbol: 888, **ČR:** Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840
Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsievač – časopis Brat. jed. baptistov Súľovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120
Objednávky: ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4; **SR:** Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava
Uzávierka obsahu čísla 5/2018: 12. 4. 2018
Výroba: tlačiareň Weltprint, s. r. o., Bratislava, náklad 1300 ks.
SSN 02316919 – MK SR 699/92
Pozn.: Nie všetky uverejnené články vyjadrujú názor redakcie.

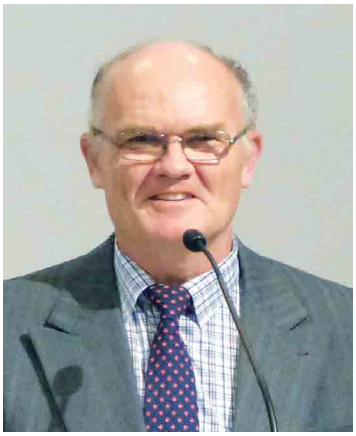

Mirek Jersák

Letnice jsem měl rád už jako dítě. Protože jsem věděl, že brzy přijde léto, a to budou prázdniny. A to bylo pro mne to nejkrásnější období každého roku. Nejen, že skončila škola, ale bylo krásně teplo – tak to tehdy v létě bývalo – a dělala se spousta úžasných věcí. Když se dnes řekne „Letnice", vybaví se mi hned několik obrazů ze života. Tak třeba trolejbus. Když totiž řidiči odpadne jeden z tyčových sběračů od troleje, má dvě možnosti (nebo i více). Buď dá cestujícím pokyn: „všichni ven a jdeme tlačit" nebo **stačí obnovit spojení** (nevím, jak se to dělá teď, ale dříve si pamatuji, že řidič vzal pracovní rukavice, šel dozadu za trolejbus a tyč připojil k troleji). Pak už stačilo jen šlápnout na pedál a jede se dál. Nebo obraz lodi s plachtami. Když vítr fouká, **stačí jen rozvinout plachty** a už to jede. Nemusíš pracně veslovat. Nebo obraz „broušení kosy". Moc jsem toho v životě neposekal, ale toto vím, že **stačí nabrousit kosu.** Když nebrousíš, tak se nadřeš, a výsledek je žalostný. Když se však zastavíš, nabrousíš kosu - a přitom si i trochu odpočineš - jde to pak „jako po másle". Broušení = modlitba. To nakonec dělali učedníci Pána Ježíše před Letnicemi, když očekávali seslání Ducha svatého.

Letnice

A pak je tu ještě jeden obraz (možná jsem tím měl začít), je to obraz gravitační síly. Když padáme ze střechy domu, ze skály nebo do hluboké jámy, gravitace působí, ať se jí jakkoli bráníme. Je to síla, která způsobí pád dolů a v důsledku toho úraz i smrt. A pak **je tu jiná síla, která tě může zadržet, abys nedopadl až „na dno" a jsi zachráněn**. Moc hříchu nás nezadržitelně táhne ke smrti a věčnému odloučení od našeho Stvořitele. A přesto stačí (tak jako nastavíte ruku padajícímu předmětu a zachytíte ho, aby nedopadl na zem) dovolit Bohu, zavolat na Něj, aby nás „zachytil".
A síla „nepřátelské gravitace" je vyřízena. Prostě udělat to, jak to udělal slepý Bartimeus u Jericha, jak o tom čteme u Marka 10, 47. ***„Dal se do křiku: Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nade mnou!"*** A nedal se odbýt, i když mu okolostojící přikazovali, aby mlčel. Dílem Pána Ježíše Krista a příchodem třetí osoby Boží trojice – Ducha svatého – skončila doba, kdy se už lidé nemusejí pracně snažit dostat se k Bohu, získat Jeho odpuštění a s vypětím svých sil usilovat o naplnění Božích pravidel – Božího zákona. **Letnicemi nastala doba, kdy už nemusíme žít z vlastních sil, ale z moci Božího Ducha. *„Žijte z moci Božího Ducha a nepodlehnete tomu, k čemu vás táhne vaše přirozenost"* (Ga 5, 16 ČEP).**

> ***„Žijte z moci Božího Ducha a nepodlehnete tomu, k čemu vás táhne vaše přirozenost" (Ga 5, 16).***

Už nemusíme křečovitě usilovat o naplnění Božího zákona, ze svých sil se snažit zalíbit Bohu a přiblížit se k Němu, protože jsme dostali nové srdce a nového Ducha. Je pro nás radostí žít s Ním a pro Něj. Bůh zaslibuje, již skrze proroka Ezechiele 36, 26: ***„Dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha... a způsobím, abyste se řídili mými pravidly a dodržovali mé zákony a jednali podle nich... budete mým lidem, a já budu vaším Bohem. Ode vší vaší nečistoty vás zachráním"*** **(B 21).** Když se podíváme na Ježíšovy učedníky, jaká se s nimi stala změna? Po Letnicích nevycházíme z údivu - byli radostní a šťastní. Nebyli sobečtí a ješitní, nebáli se trpět pro Krista, dokázali milovat i své nepřátele.
A tak už nemusíš „tlačit svůj trolejbus", pracně uvádět do pohybu svoji loď, nemusíš otráveně pracovat s kosou s tím, že to stejně nikdy nepokosíš. Stačí obnovit spojení, rozvinout plachty, nabrousit kosu, prostě nechat se Bohem zachytit v pádu, dovolit Mu, aby přišel a „zabydlel se", aby tě naplnil svou mocí. A to pak je život!

Vyššia moc

Na Letnice spôsobil Svätý Duch svojou mocou neobyčajné zmeny v životoch 3 000 ľudí a to na základe jednej kázne apoštola Petra. V knihe Páter Chiniquy ma zaujalo, že podobné zmeny sa diali aj v 19. storočí, napríklad pri službe mladého kňaza Chiniquyho, ktorého Boh povolal, aby po celej Kanade kázal proti alkoholu.

Dňa 21. septembra 1838 bol vymenovaný za farára v Beauporte - meste, ktoré bolo považované za hniezdo opilcov celej Kanady. Po modlitbách s pôstom sa s Božou pomocou ujal tohto poslania. V pondelok po prvej pôstnej nedeli bol už o 8,oo hod. kostol nabitý, pretože oznámil, že mieni založiť spolok miernosti. Napriek predchádzajúcemu silnému odporu vystúpilo už v tento deň 75 mužov – najväčších opilcov a postavili sa pod zástavu miernosti. Druhého dňa 200 jeho „drahých" cirkevníkov vstúpilo do armády, ktorá mala bojovať proti svojmu najväčšiemu nepriateľovi. Na tretí deň uprostred sĺz, vzdychov a radostných výkrikov ďalších 300 osôb prisahalo pred Bohom, že sa nikdy viac nedotknú opojných nápojov a ani ich nebudú predávať.

> *„Daná mi je každá moc na nebi aj na zemi" (Mat 28, 18).*

Prichádzalo veľa ľudí zo zvedavosti aj zo susedných obcí, a preto sa zvesť o týchto zvláštnych udalostiach rýchlo rozšírila po celej krajine.

Zmeny boli viditeľné a účinok obrovský.

Ľudia opravovali svoje domy, platili dlhy, slušne šatili svoje deti. Do rodín zavítali pokoj, šťastie, blahobyt a usilovnosť; hýrivosť, bitky a všeobecná bieda, ktoré predtým vládli, zmizli.

Preto aj na ďalších miestach si ľudia žiadali založiť spolok miernosti so sľubom zdržanlivosti.

Nebolo to však dielo ľudskej šikovnosti, ani schopnosti, ale dielo Božej milosti a moci Svätého Ducha, ktorý jediný pôsobí trvalé zmeny k lepšiemu.

V júni 1850 štyridsaťtisíc osôb, ktoré urobili sľub zdržanlivosti, vyslali Chiniquyho do parlamentu v Toronte, kde mal podať návrh obsahujúci ustanovenie, aby predavači páleného boli zodpovední za škodu, ktorá vznikla v rodinách opilcov z dôvodu požitia alkoholického nápoja, ktorý im predali.

Členovia parlamentu rokovali v jeho prítomnosti o návrhu, ktorý nakoniec povýšili na zákon. Odvtedy mohli ženy a deti opilcov žalovať krčmára, ktorý ich manželom a otcom dal liehové nápoje, a žiadať náhradu škody spôsobenej alkoholom. Na inom mieste urobilo rozhodnutie pre miernosť 2 300 osôb. Farmárom nezostávalo nič iné, ako rozbiť sudy s pálenkou a obsah vyliať na zem. Už o sedem dní po tomto veľkom Božom víťazstve mal Chiniquy v rukách **80 pozvaní do najrôznejších obcí zeme, aby prišiel zastaviť povodeň alkoholu.** Počas nasledujúcich štyroch rokov, ktoré venoval výlučne ťaženiu proti alkoholu, vykonal v 200 rôznych farnostiach 1 800 prednášok.

A výsledok? Viac ako 200 tisíc osôb prisahalo na zástavu miernosti. Na mnohých miestach, obyčajne v posledný večer, poznášali všetky sudy na pivo, víno a pálené na verejné miesto, postavili z nich pyramídy a za veľkej radosti všetkých obyvateľov ich zapálili. Pohľad na také množstvo ľudu, ktorý oslavoval Boha za vyslobodenie z púť opilstva bol úchvatný a dojímavý.

Tváre prešťastných manželiek a detí žiarili radosťou, keď ďakovali Bohu za vyslobodenie z biedy, ktorú im zapríčinilo pijanstvo mužov a otcov.

Ako to vyzerá dnes v našej krajine? Problémov je veľmi veľa, ale **ktoré sú ich spoločné menovatele?** Zdá sa, že niektoré nájdeme v Knihe proroka Izaiáša v 5. kapitole:

1. „Beda tým, čo hromadia dom na dom a pole k poľu pripájajú, takže niet miesta a sami zostanete bývať uprostred krajiny!" (v. 8). Vidíme aj dnes podobnú snahu mať viac a viac i na úkor iných? Desivé na tom je, že pod bremenom dlžôb vyhasol v zúfalstve už nejeden život.
2. „Beda tým, čo sa včasráno zháňajú za opojným nápojom, až do zotmenia ich rozpaľuje víno!" (v. 11). „Beda hrdinom v pití vína a silákom v miešaní opojných nápojov, ktorí za úplatok vyhlásia zločinca za nevinného a za odmenu odnímu právo od spravodlivých!" (v. 22–23).
3. „Beda tým, čo zlé nazývajú dobrým a dobré zlým, čo tmu pokladajú za svetlo a svetlo za tmu, horké pokladajú za sladké a sladké za horké!" (v. 20). V súčasnosti sa zotierajú hranice, rozkladá morálka a takto vzniká destabilizácia hodnôt života, vzťahov v rodinách a spoločnosti. V 1. liste Timotejovi 6, 10 píše apoštol

Pavol: **„Veď koreňom všetkého zla je láska k peniazom.** Z túžby po nich niektorí zblúdili z cesty viery a spôsobili si mnoho bolestí." Čo všetko sa deje okolo nás z lásky k peniazom? Slovenskom otriasla krutá smrť mladého novinára, ktorý na tieto zločiny poukazoval. Vyriešiť všetky tieto ťažké problémy nie je v ľudských silách. Je to však aj úloha Cirkvi Pána Ježiša Krista, ktorý povedal: „**Daná mi je každá moc na nebi aj na zemi**" (Mat 28, 18).

Pri hľadaní možností, ako plniť toto naše poslanie, sa bratia na konferencii delegátov zborov Bratskej jednoty baptistov zhodli na šiestich prioritách, z ktorých prvá znie: „Pomenovanie a odstraňovanie koreňov nezdravých javov." Nájsť duchovné korene v konkrétnych situáciách nie je ľahké, pretože sú skryté. Potrebné sú správne vnútorné procesy, ktoré idú do hĺbky a začínajú od každého z nás osobne (Mat. 7, 3–5).

Z horeuvedených príkladov pôsobenia Svätého Ducha vidíme, že **keď sú korene hriechu odstraňované, dejú sa veľké veci.**

Ľubomír Počai

Co je křest Duchem svatým?

Křest vodou je ponoření člověka do vody (což je obraz smrti, pohřbu a vzkříšení) na veřejné vyznání své víry v Krista.
Kdo křtí Duchem svatým? Pán Ježíš!
Co to konkrétně znamená?
Mluvit v jazycích? Zakoušet nějaký zvláštní pocit? Mimořádnou emocionální zkušenost? Apoštol Pavel pečlivě definuje křest Duchem svatým jako Kristův čin, skrze který umísťuje věřící do jeho Těla **(1 Korintským 12, 13) „Neboť my všichni, ať Židé či Řekové, ať otroci či svobodní, byli jsme jedním Duchem pokřtěni v jedno tělo a všichni jsme byli napojeni týmž Duchem."**
Mluvení v jazycích jako znamení, které bylo přítomno, potvrzovalo tuto pravdu, tj. vstup Řeků (pohanů) do církve Kristovy. Křest Duchem svatým napojuje lidi bez rozdílu do těla Kristova.
Křest Duchem svatým je úplně něco jiného, než jsem si před tím představil, četl nebo slyšel. Tento verš jako jediný naprosto ukazuje na účel křtu Duchem svatým.

Není to duchovní zkušenost, kterou máme hledat a prahnout po ní, ale je to skutečnost, která se stala. Je to něco, co Kristus dokonce udělal v náš prospěch.
Galatským 3, 27: **„Neboť vy všichni, kteří jste byli pokřtěni v Krista, také jste Krista oblékli."**
V protikladu s některým učením, Nový zákon nikde nepřikazuje věřícím, aby hledali křest Duchem svatým. To je svrchovaný, jednotlivý a neopakovatelný čin Boží, a není to větší zkušenost než ospravedlnění a adopce do Boží rodiny.
Není tu druhá zkušenost!
Účel křtu Duchem není, aby rozděloval tělo Kristovo, ale aby jej sjednotil.
Tak, jako Pavel napsal Korinťanům: **„Neboť my všichni jsme byli jedním Duchem pokřtěni v jedno tělo" (1 K 12, 13).**
Četli jsme správně? ANO!
Účel křtu Duchem svatým je, abychom tvořili jedno tělo. Skrze tento křest Duch svatý odstranil nevraživost mezi národy, dává stranou rozdělení, které způsobuje nepřátelství mezi nimi. Spojil je všechny dohromady v novém lidu, v novém těle: Kristova CÍRKEV.
Apoštol Petr ještě nebyl úplně přesvědčen o tom, že k Bohu mohou přijít i čistí pohané, protože v den Letnic uvěřili převážně Židé z Palestiny a z diaspory. Proto dostal vidění od Pána ve Skutcích 10, kde viděl všechny druhy zvířat a Bůh mu řekl: „Vstaň, Petře, zabíjej a jez." Co říkal Petr? To ne, Pane! Ještě nikdy jsem nejedl nic, co poskvrňuje a znečisťuje." Ale hlas se ozval znovu: „Co Bůh prohlásil za čisté, nepokládej za nečisté" (Sk 10, 15).

„Neboť my všichni jsme byli jedním Duchem pokřtěni v jedno tělo" (1 K 12, 13).

Co to mělo znamenat? Už bylo po Letnicích a Petr ještě zápasil s myšlenkou, že skutečně i ostatní národy mohou být čisté. Právě, když o tom přemýšlel, přišli tři muži, kteří ho pozvali do Korneliova domu a tam se mu otevřely oči. Poznal význam vidění, které mu Pán ukázal. Tam přiznal něco, co by předtím nikdy netvrdil: **„Nyní skutečně vidím, že Bůh nikomu nestraní."** Jemu (Kristovi) všichni proroci vydávají svědectví, že pro Jeho jméno budou odpuštěny hříchy každému, kdo v Něho věří" (Sk 10, 34, 43).
Z uvedených případů ve Skutcích nelze vyvodit normativní závěr, podle něhož by dar Ducha svatého dostávali věřící až po znovuzrození (nejdříve by přijali Krista a později Ducha svatého).
Usuzujeme tak na základě textů Ř 8, 15–16; Gal 4, 6: „Protože jste synové, poslal Bůh do našich srdcí Ducha svého Syna, Ducha volajícího Abba, Otče."
Je to Duch svatý, skrze kterého se Bůh stává naším nebeským Otcem (přijali jsme Ducha synovství) a který nás připojuje k Boží rodině (k církvi). Toto se odehrává při znovuzrození.
Pokud hovoříme o duchovní normě pro věřící, potom je touto normou plnost Ducha svatého (Ef 5, 19).
O „plnost" nebo znovu naplnění máme neustále usilovat. Křest je však jednou pro vždy.
Křest Duchem svatým je univerzální. Aplikuje se na každého křesťana při obrácení.

Každý věřící zakoušel jedinečnou práci Ducha svatého při svém duchovním narození. Každý, kdo Krista přijal jako svého Pána a Spasitele, byl duchovně pokřtěn Kristem v Duchu a v Boží rodině.
Nikdo není výjimkou. Každý znovuzrozený křesťan je příjemcem tohoto křtu Duchem svatým.
Verš v listu Římanům 8, 9 ve skutečnosti říká, „že kdo nemá Ducha, není dokonce ani Křesťan."
V korintském sboru, kde se děly nemorální věci, spory, rozdělení a hádky, Pavel říká: „Všichni jsme byli pokřtění."
Je tedy křest Duchem svatým pro nás aktuální ještě dnes?
Ano! Potřebujete být pokřtění v Duchu především proto, abyste se dostali do Boží rodiny. Křest Duchem vám dává přístup ke všemu, co potřebujete v křesťanském životě. Duch svatý je pečeť, že patříte Bohu a jeho rodině.

Nick Lica

Ozvěny Velikonoc

Milí bratři, milé sestry.
Koncem měsíce března jsme slavili velikonoční svátky, rozjímali jsme nad hloubkou a smyslem Kristova kříže.
Kolik posměchu, ponížení, samoty i nesnesitelné bolesti musel kvůli nám prožít náš Pán a Spasitel! Jak se to dotýká našich srdcí, když se pohledem víry zadíváme na Golgatský kříž?
Nemůžeme si na popravišti nevšimnout setníka, který vše sledoval z bezprostřední blízkosti. *A když setník, který stál naproti němu, uviděl, jak vykřikl a (naposled) vydechl, řekl:* ***"Ten člověk byl opravdu Boží Syn!"*** **(Mk 15, 39 NKB).**
Na rozdíl od mnoha přítomných, kteří se jen posmívali, tento muž, pohan, když viděl a slyšel Ježíše umírat, v Něho uvěřil.
A tak, moji milí, nepřestávejme s úctou a vírou děkovat našemu Pánu Ježíši, Božímu Synu, za jeho neskonalou oběť za nás.
Chvalme ho za to, že *byl vydán pro naše přestoupení a vzkříšen pro naše ospravedlnění* (Ř 4, 25).
Jděme s tou úžasnou zprávou o jeho zástupné smrti i slavném vzkříšení všude, kam nás Pán posílá.

Pavel Coufal, předseda VV BJB

Misijní odbor informuje

Máme radost, kolik misijních aktivit se v našich sborech uskutečňuje. Jsme vděčni, že jako rada Misijního odboru (MO) můžeme pomáhat sborům BJB v jejich evangelizačním úsilí. Z toho pro nás plynou i některé výzvy. Jednou z hlavních je, že se zvyšuje počet sborů i počet žádostí o finanční dotaci z MO na sborové misijní aktivity. U některých žádostí roste také požadovaná výše podpory. Vzhledem k finančním možnostem MO, které jsou v posledních letech na zhruba stále stejné úrovni, jde o nelehký úkol.
Rada MO na svém pracovním setkání v Praze 5. 2. 2018 mimo jiné jednala o rozdělení finančních dotací z daru Československé baptistické konvence v Kanadě. Tento dar ve výši 247 072 Kč je určen na dva roky. Od 1. 1. 2018 do 31. 1. 2018 se sešlo tolik žádostí ze sborů, že téměř dosahují výše celého daru.
Rada MO se proto rozhodla, že v roce 2018 bude uvolněna k čerpání polovina tohoto daru, tj. 125 000 Kč. Druhá polovina bude nabídnuta sborům v roce 2019.
Prioritou při rozdělování finanční dotace bude práce na nových místech nebo nové druhy misijní činnosti. Přednost budou mít také sbory, které dělají nějakou misijní aktivitu poprvé.
Rada MO připravila „Formulář žádosti o finanční grant z misijního odboru", který v budoucnu vyplní všechny sbory žádající o jakoukoliv dotaci z MO. Tento formulář je ke stažení na webu BJB v sekci „Misie". Rada MO také doporučuje sborům, aby se snažily letní akce typu English campů a letních táborů, připravovat jako neproděločné. Máme zkušenosti ze sborů, kde to tak již několik let funguje.
Jsme vděčni všem, kteří se podílejí na misijních aktivitách ve svých sborech. Jako rada MO hodláme přinášet povzbuzení a inspiraci do evangelizačních aktivit BJB. Hledáme také další způsoby, jak získávat prostředky pro šíření evangelia. Těšíme se z toho, jak se prohlubuje spolupráce s misionáři z IMB. Bratři vedoucí českou skupinu misionářů IMB – Brian McClure a Larry Lewis – se rozhodli věnovat 80 000 Kč na nákup evangelizační literatury pro misijní aktivity českých sborů BJB. Velmi nás to povzbuzuje.
Sbory, které budou mít zájem využít tyto prostředky, nechť vyplní formulář žádosti a pošlou ho emailem předsedovi rady MO: p.novosad@gmail.com
Bratři misionáři z IMB také nabízejí možnost pokusit se najít pro společné misijní akce partnerský sbor v USA. Sbory BJB, které by měly zájem navázat dlouhodobější misijní partnerství s baptistickým sborem z USA, nechť kontaktují předsedu MO.
Připomínáme také možnost využití nafukovacího skákacího hradu při různých sborových aktivitách. Zájemci o zapůjčení hradu nechť kontaktují bratra Olega Gritsyka.

Pavel Novosad

Projekt Melamchi

Niektorí z vás si možno ešte pamätajú na zemetrasenie, ktoré zasiahlo Nepál v roku 2015. Kvôli zemetraseniu je v Nepále dodnes mnoho ľudí bez domova a podstatne viac sirôt ako v minulosti. Ja si na zemetrasenie pamätám, akoby to bolo včera. Podobné skúsenosti sa človeku zaryjú hlboko do pamäti, hlavne popadané domy v okolí toho vášho. Tento mesiac (február 2018) sú to tri roky, ako som prvýkrát vkročil do Nepálu a čoskoro tri roky od spomenutého zemetrasenia. Tento článok píšem ďaleko od svojej rodiny, na druhej strane zemegule, uprostred Colorada. Posledné dva roky sa stalo cestovanie súčasťou mojej práce. Hoci veľmi nerád opúšťam svoju manželku a deti, aby som odcestoval na mesiac do USA alebo Európy, zistil som, že pri misii ide v dnešnej dobe hlavne o osobné vzťahy. Nielen o osobné vzťahy medzi misionárom a tými, ktorým slúži, ale najmä o vzťahy medzi misionárom a jeho podporovateľmi. V dnešnej dobe klamu a mylných informácií je omnoho zložitejšie začať budovať službu a získať si dôveru ľudí. Práve preto je pre mňa obrovským požehnaním, že tri roky od príchodu do Nepálu mi píšu ľudia, ktorých som nikdy nestretol, že sa za nás modlia a občas prídu financie od niekoho, o kom som v živote nepočul. Dnes, tri roky od môjho príchodu do Nepálu, dokážeme slúžiť a pomáhať omnoho viac. Boh nám žehná a ja často nechápem, ako sme sa mohli za tri roky posunúť tak ďaleko.

A k veci...
Mestečko Melamchi je približne 80 km od Káthmandu, kde žijeme. Nachádza sa v kraji zvanom Sindupalchowk, ktorý bol jedným z najviac zasiahnutých počas zemetrasenia v roku 2015. Tam sme začali podporovať deti vďaka spolupráci s naším partnerom Grace Mode. Predtým sme sa sústreďovali hlavne na deti v bližšom okolí a v uliciach Káthmandu. V súčasnosti podporujeme v okolí Melamchi štrnásť detí, ktorým hradíme školné, potreby na štúdium a snažíme sa pomáhať s oblečením. Každé z týchto detí prišlo o svoj domov a mnohé z nich o jedného alebo oboch rodičov. Štúdium a školské potreby im hradíme cez spoluprácu so školou, ktorú navštevujú. Oblečenie kupujeme a platíme priamo v obchode. Snažíme sa tak predchádzať zneužívaniu financií na obohacovanie sa niekoho, komu financie neboli určené. Ani rodiny detí nedostávajú financie priamo. Mnoho ľudí si myslí, že darované financie často nejdú tam, kam by mali, teda na starostlivosť o deti. Nanešťastie je to v mnohých prípadoch pravda. Aj to je jeden z dôvodov, prečo sme sa s manželkou rozhodli ostať v Nepále a manažovať veci priamo na mieste.
Na koniec októbra 2017 sme mali naplánovaný projekt v spomenutej dedine Melamchi. Dva týždne pred odchodom mi začali stúpať horúčky a zvracal som. Nakoniec som skončil v nemocnici s horúčkami stúpajúcimi k 41°C. Spravili mi pätnásť rôznych testov na maláriu, dengue, brušný týfus a kadečo iné, no nič sa nepotvrdilo.
Bratia a sestry v našom zbore sa za mňa modlili viackrát denne a prežili uistenie, že do dvoch dní budem doma a bez horúčok. Keď jeden zo starších nášho zboru volal mojej manželke, mal som skoro 41°C, ale obaja sme verili, že sa z tejto nevysvetliteľnej choroby dostanem. O dva dni som bol doma. Diabol očividne nemá rád našu prácu a snaží sa častejšie útočiť na moje zdravie. Preto ma teší, že sa za našu ochranu a prácu modlí viac ľudí, ako keď sme začínali pred tromi rokmi.
Vysoké horúčky spôsobili, že som bol veľmi vyčerpaný a prípravy na odchod sa museli odložiť. No samotný odchod do Melamchi sa odložiť nedal. Zima prichádzala a deti potrebovali zimné ošatenie a deky. Ako by sme mohli pokojne spať s vedomím, že deti, ktorým môžeme pomôcť, nespia kvôli zime! A tak sme deň pred odchodom išli na nákupy.
Nerád chodím autom niekam inam ako priamo do zboru, lebo v Káthmandu je obrovský problém zaparkovať. Preto

ak s nami nejdú deti, uprednostňujem motorku. Lacnejšie, rýchlejšie, nebezpečnejšie... ideál. Tentokrát som ale nemal na výber, a tak sme sa deň pred odchodom vybrali na nákup šiat a diek. Pridala sa k nám manželkina mama, ktorá rada zjednáva ceny. Aj v minulosti sme s jej pomocou ušetrili kopu peňazí. Všetko šlo dobre. Podarilo sa nám nakúpiť veci lacnejšie, ako som mal pôvodne v pláne. Keď sme šli v dobrej nálade k zaparkovanému autu, zbadal som, že zo strany vodiča je otvorené okno a z neho trčí veľká kovová reťaz obtočená okolo kľučky dverí. Keď sme prikročili k autu, pristúpili k nám miestni, čakajúci na majiteľa auta a začali na nás vykrikovať, že prečo sme zaparkovali na mieste, kde naše auto zavadzia. Ako keby v Káthmandu boli značky zákazu parkovania. Pritom som zaparkoval na dosť širokej ceste vedľa motoriek a neblokoval som žiaden výjazd. Ignoroval som ich. V strese som otvoril dvere a sadol si dovnútra, aby som skontroloval, či tam máme všetky veci. Bál som sa o svoje doklady, hlavne pas, ktorý by bolo veľmi náročné nahradiť. Miestni moje počínanie pochopili tak, že sa snažím uniknúť z „miesta činu". Keby som aj chcel, reťaz zablokovala riadenie, ďaleko by som sa nedostal. Niekoľko miestnych chlapov začalo udierať, snažiac sa päsťami zasiahnuť moju hlavu. Jednému sa podarilo zachytiť moje okuliare

a zlomiť ich. Ako ma udierali, vytiahol som sa von, aby som čo najrýchlejšie dostal do auta svoju manželku a jej mamu. Za minútu sa na miesto nahrnulo aspoň päťdesiat ľudí. Niektorí proti nám huckali dav, kričiac: „Kuire (hanebné oslovenie belocha), toto nie je tvoja krajina." Plačúcej Leene som rýchlo otvoril dvere a tlačil ju dovnútra. Popritom ma opakovane kopali a udierali zozadu do chrbta a hlavy. Nakoľko som skoro o polovicu ťažší ako miestni a v tom momente som bol aj poriadne napumpovaný adrenalínom, nevšímal som si údery, ktoré na mňa dopadali. Jednému z nich sa podarilo kopnúť do dverí, ktorými vstupovala dnu moja manželka. Dostala poriadny zásah do hlavy. V tom okamihu som mal odpoveď

na otázku, ktorú mi položila v sedemnástich rokoch moja učiteľka, ktorá vedela, že som kresťan: „Nastavil by si druhé líce, aj keby ti niekto zaútočil na rodinu?" Bez toho, aby som si uvedomil, čo robím, začal som biť hlava - nehlava. O chvíľu prišla polícia a odtiahla ma na miestnu policajnú stanicu. Bolo tesne pred voľbami. V posledných rokoch niektoré z miestnych politických strán hlásajú nenávisť voči bielym a voči kresťanstvu. Chcú, aby sa Nepál stal hinduistickou krajinou. Zahraničné veľmoci sa nemajú miešať do vnútorných záležitostí štátu, ale peniaze od Spojených národov prijímajú, nesmrdia im...
Policajti boli veľmi ústretoví a v podstate mi zachránili život tým, že ma „násilne" odviedli. Chápali, že vina nebola na mojej strane. Do hodiny prišli na stanicu ľudia z nášho zboru, aby sa ma zastali a modlili sa.
Nasledujúcu noc som musel stráviť na policajnej stanici, aby miestni „vychladli". Aspoň som ochutnal ich jedlo. Polícia v Káthmandu, ale aj mimo hlavného mesta má často strach z miestnych ľudí. Nejeden z policajtov dostal podobnú nakladačku, aká sa ušla mne, keď spravil niečo, čo sa miestnym nepáčilo. Veď oni sa často pokladajú za sudcov aj vykonávateľov práva, nie polícia. V noci som nezažmúril oka, lebo ma začalo bolieť celé telo. Rozmýšľal som, či je moja rodina v poriadku a kedy sa dostaneme do Melamchi, aby som deťom odovzdal šaty a deky, ktoré budú čoskoro potrebovať. Na druhý deň prišlo na policajnú stanicu zo desať chlapov s rodinami, ktorých som vraj udrel. Prišli aj ľudia z nášho zboru, aby vec „zjednali". Odporučili mi, že ak sa odtiaľ chcem dostať ešte v ten deň, aby som nič nehovoril a ospravedlnil sa. Musím priznať, že to bola poriadne horká pilulka na prehltnutie – so zopnutými rukami sa ukloniť a ospravedlniť všetkým zúčastneným stranám. Hlavne, keď niekoľko miestnych mi pred policajným náčelníkom pľujúc do tváre hovorilo, že môžem byť rád, že ma nezabili, lebo oni sú „miestni", im nikto nič nemôže, ak by ma aj zabili. Policajti sa zo zdvorilosti usmievali. Do hodiny sme podpísali papiere o tom, že vec je mojím ospravedlnením vyriešená a nikto sa nebude domáhať pomsty. Išli sme sa pozrieť na naše auto, ktoré malo kopu nových preliačin od kopancov a odlomené spätné zrkadlá. Ale boli sme radi, že auto nepodpálili a zázrakom vyviazlo len so spomenutými „ranami".
Rýchlo sme šli domov, dobalili ďalšie veci a vyrazili na cestu do Melamchi.
Po hodine a pol sme ešte stále viseli v zápche uprostred Káthmandu. Ako to už v zápche býva, predo mňa sa tlačil

autobus, tak som mu uvoľnil cestu. Nebudem sa predsa hádať s autobusom, je väčší. To sa nepáčilo šoférovi kamióna, ktorý nás dvakrát mierne postrčil kamiónom. Potom vodič vystúpil, kričiac na mňa, prečo nejdem poriadne, že on tu nebude čakať. Leena ma chytila za ruku, nech nevystupujem. Len som sa usmial a odvetil, že dnes sa už nechystám ísť na policajnú stanicu. No priznám sa, bol by som mu rád jednu strelil. Vodič sa upokojil a šli sme ďalej.
Cesta dlhá 80 km nám trvala približne 8 hodín. Väčšinou sme išli s naším maličkým autíčkom rýchlosťou do 5 km za hodinu. Dokonca sme raz zapadli predným kolesom do diery, ktorú som si z nejakého dôvodu nevšimol. Vystúpil som, nadvihol zapadnutú časť auta, Leena zaradila spiatočku, vytiahla auto a šlo sa ďalej.
Do Melamchi sme prišli o druhej nad ránom. Pospali sme si v aute a ráno sme sa stretli s deťmi. Šatám a dekám sa veľmi potešili. Zvestovali sme im evanjelium, strávili s nimi pár hodín a vyrazili sme domov. Život v Nepále je málokedy ideálny, je to zväčša dobrodružstvo. Práve preto sme veľmi vďační za každého nášho modlitebného a finančného podporovateľa. Ak by ste nás radi podporovali, navštívte našu stránku a napíšte nám.

Peter Kuruc
www.hopeforkidsnepal.org

Chráňte sa

„Chráňte sa, aby ste sa nedali oklamať bludom...“ (2 Pt 3, 17).

Svojho starého otca som mal veľmi rád. Obdivoval som jeho zručnosť, rozhodnosť a neúnavnosť, ale hlavne jeho zápalisté obhajovanie svojej pravdy. Raz som meral svoje školské vedomosti s jeho videním sveta. Pri vysvetľovaní, ako je to so slnkom a našou planétou, som narazil na radikálny odpor: „ Čo mi tu vravíš, že Zem sa točí okolo Slnka. Veď každé ráno vidím, ako na východe vychádza a večer zasa na

západe zapadá za hory.“ Mrzel ma jeho zvýšený hlas a odmietnutie mojich školských vedomostí. Mal som ho rád, bol som ticho a nebral som mu jeho optické videnie.

Trochu zložitejšie je to medzi erudovanými vedcami. Čím hlbšie je v nich presvedčenie, tým ostrejší bude ich spor, prerastajúci často až do nevraživosti. Vyhranenosť ľudských názorov nielen vedeckých, ale aj teologických a rozdielny výklad Písma môžu prerásť až do hrozivej nenávisti. Zdá sa, ako keby presvedčenie prinášalo viac konfliktov ako súzvuku. Paradox! Povrchné prikyvovanie a farebná bublina bez názoru nie sú spoľahlivejšie. Nestačí len nastúpiť do správneho vlaku a kúpiť si lístok. Tak jednoducho to ani medzi kresťanmi nefunguje. Ochranná zóna zboru nie je inkubátor. Pán Ježiš nám v Jánovom evanjeliu (16, 33) nič také nesľubuje: „Na svete budete mať súženie, ale dúfajte, ja som premohol svet.“

Na stole mám literatúru faktu nórskej spisovateľky Åsne Seierstad. Obsahom knihy je stretnutie vyhraneného islamu s nórskou kultúrou. Dve sestry, deti utečencov zo Somálska, s vymývaným mozgom fanatického islamu, sa radikalizovali. Proti vôli svojich rodičov sa vysťahovali do Islamského štátu. Kniha zobrazuje ostrý rozpor dvoch kultúr. V srdciach stredoškoláčok sa usadila nenávisť. Západnú civilizáciu, ktorá im dala vzdelanie a prácu, striktne odmietli. Pri čítaní tohto príbehu mi často bezmocne klesali ruky. Obraz zmanipulovaných dievčat sa mi na dlho zasekol v hlave.

Nedôvera k inému vyznavačstvu hlboko zasahuje do nášho náboženského sveta. Len s veľkou námahou sa s ňou vyrovnávame. Práve čítam správu poľského katolíckeho biskupa, ktorý nebojuje len s islamom, ale s problémom pentekologizácie tradičných cirkví. Do koryta pokojnej rieky katolíckej cirkvi pritekajú rôzne iné netradičné hnutia a vyznania. Biskup ich chápe ako výzvu a zároveň ako riziko. Cez trhliny múrov katolíckych kostolov preniká pre neho neprijateľný závan kacírstva. Biskup si všíma, že príklon k inému vyznaniu oživuje síce život jeho ovečiek, ale má obavu, že odídu z jeho ovčinca: „Keď je sucho, hľadá na oblohe obláčiky; keď prší, skrýva sa pod dáždnik.“

Významná autorita neusmerní vždy správne svojich stúpencov. Obživenie stojatých vôd sa nechápe vždy ako prínos či vyčistenie od formalizmu, a ani nezabráni vyznávaniu kultov.

Z histórie náboženských vojen vieme, že ak sa presvedčenie radikalizovalo, láska bola vždy na ústupe, viera sa vykupovala krvou, vyháňanie diablov modlitbou.

odpustenie je ako rozjasnené nebo
odpustenie je ako rozkvitnutý kvet
kde bolo tak dlho
takmer na nedosah
ó Bože

Juraj Hovorka

Matkina verzia

1. Korinťanom 13

Keby som hovorila jazykmi vzdelaných a psychiatrov, a nemala by som lásky, bola by som len cvendžiacim kovom a zvučiacim zvonom.

Keby som mala dar plánovania detskej budúcnosti a chápania všetkých tajomstiev detskej mysle, a dobre sa vyznala v dospievajúcich, a keby som mala všetku možnú vieru vo svoje deti, takže by som vedela prenášať hory ich pochybností a strachov, a nemala by som lásky, nič nie som.

A keby som venovala všetok svoj majetok na jedlo a správnu výživu (vitamíny a iné), a keby som svoje telo vrhla do namáhavej práce, a nemala by som lásky, nič mi to neprospieva.

Láska má trpezlivosť so zlým dieťaťom a správa sa k nemu citlivo.

Láska nežiarli, ak sa dieťa túži presťahovať ku starej mame, lebo „ona je taká dobrá“.

Láska sa netrápi tým, aby na dospievajúceho zapôsobila väčšími vedomosťami.

Láska sa doma dobre správa ... nekoná sebecky alebo s komplexom martýrstva.

Normálne detské správanie ju nemôže len tak ľahko vyprovokovať.

Láska zabúda na včerajšie trucovanie a nemyslí na zlé ... v prípade pochybností rozhoduje v prospech dieťaťa.

Láska nezľahčuje hriech v živote dieťaťa (ani jej vlastný), ale sa raduje, keď prichádza k poznaniu pravdy.

Láska nezlyhá.

Príjemné prostredie môže zlyhať; dokonalá komunikácia medzi rodičmi a deťmi občas zlyhá; dobré vzdelanie raz stratí význam.

Keď sme boli deti, hovorili, konali a chápali sme ako deti; ale teraz, keď sme sa stali rodičmi, musíme konať zrelo.

Teraz zostáva viera, nádej a láska... toto troje je v domácnosti potrebné.

Viera v Ježiša Krista, večná nádej pre budúcnosť dieťaťa a Božia láska rozliata v našich srdciach, ale najväčšia z nich je láska.

Podľa Moje nové ja
- Parafrázovala Gladys M. Seashore

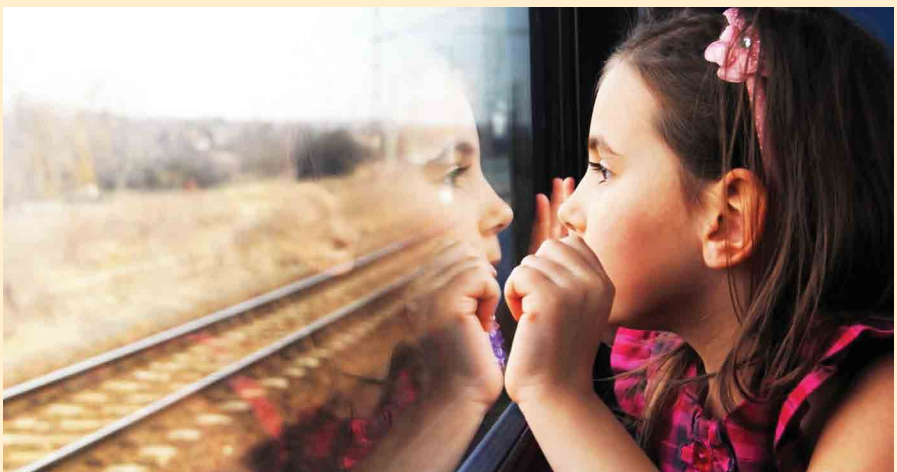

Služebnice z Křídel

Před rodinným domem

Jennie Šimková (rozená Kulková 1914 – 1984) sloužila dlouhá léta na dnešní sborové stanici BJB Brno - v obci Křídla.
Jak to všechno začalo?

Narození a služba Jennie

Rodiče Jennie Šimkové (rozené Kulkové), Arnošt a Julie Kulkovi, se seznámili nevšedním způsobem. Začátkem 20. století se mnoho lidí ze starého kontinentu – Evropy stěhovalo „za lepším" do Spojených států amerických. Také Arnošt a Julie. V té době se znali jen málo, ale usoudili, že se jim bude lépe cestovat ve dvou. Na lodi se více spřátelili. Kapitán lodi měl možnost je během cesty trochu poznat a doporučil jim, že jestli se mají aspoň trochu rádi, ať se vezmou, že ve dvou se jim bude v cizí zemi lépe začínat. Dali na jeho názor a ještě během cesty na lodi se nechali oddat. Kapitán jim také poradil, aby se neusadili hned na východním pobřeží, ale až v Chicagu, kde žilo více Čechů. A tak se stalo, že Jennie a její mladší sestra Anna se narodily v Chicagu. Jennie Kulková se narodila 3. ledna 1914. Jennie uvádí své křestní jméno Johanka (tak jí asi říkali doma rodiče), ale v rodném listu má uvedeno Jennie. Později, v Československu, jí všichni říkali Jenninko. Jennie s rodiči a sestrou se přestěhovali do Československa ve třicátých letech 20. století.

Na poníkovi

Jennie v Československu

Po smrti manželky se otec Jennie, Arnošt Kulka, v Československu znovu oženil. Vzal si slečnu z obce Olešná u Nového Města na Moravě. S ní a s dcerou Annou se odstěhoval zpět do Ameriky. Anna během zpáteční cesty na lodi nastydla, dostala revmatickou horečku a brzy po příjezdu do Ameriky zemřela. Arnoštu Kulkovi a jeho nové manželce se v Americe narodily ještě čtyři děti. Mnoho jejich potomků dodnes žije v Oklahomě. Jennie zůstala v Československu. V prvních letech bydlela v domku v Olešné, který jí přenechala nová manželka jejího otce.

Jennie Šimková v ilegální činnosti

Po nějaké době se Jennie vdala za Františka Šimka ze sousední obce Křídla. Zpočátku bydleli na rodinném statku u Šimků. Později si postavili dům v Křídlech „na kopečku" – dům se sborovým sálem, kde se konala a dodnes konají křesťanská shromáždění. Měli šest dětí: Alenu, Pavla, Arnošta, Kamila, Ester a Evženu. V Křídlech u Nového Města na Moravě dnes žije mnoho potomků Jennie a Františka Šimkových. Jennie věnovala mnoho úsilí evangelizačním aktivitám v komunistickém Československu. Vyvíjela ilegální překladatelskou činnost. Kopírovala a rozšiřovala do církví křesťanské materiály dovezené ze zahraničí. Přepisovala do češtiny nahrávky s kázáními Billyho Grahama.

Překlad křesťanských písní

Jennie přeložila mnoho amerických křesťanských písní, které se v Americe zpívaly v době tzv. uzdravovacího probuzení. Shromáždila různé křesťanské probuzenecké písně do zpěvníku s názvem Písně probuzení. Část písní jsou překlady amerických autorů z doby uzdravovacího probuzení. Zpěvník obsahuje 103 písní včetně not a českých textů. Jedna stará probuzenecká píseň, jejíž verze existuje i v češtině je: **Mám já přítele**, v Něm svou radost mám, když na rámě Boží spoléhám. V Něm své štěstí mám, pokoj nalézám, když na rámě Boží spoléhám. Boží rámě je v soužení náš pevný hrad. Boží rámě, jen na rámě Boží spoléhat. Jak je sladké být v Jeho družině, když na rámě Boží spoléhám. Jak se života cesta zjasňuje, když na rámě Boží spoléhám. Čeho bych se bál, čeho strachoval, když na rámě Boží spoléhám. Mír je v duši mé, když On blízko je, když na rámě Boží spoléhám.

Evangelizační aktivity v obci Křídla

zahájil už začátkem 20. století kazatel Josef Balabán. V jeho domě se od roku 1915 konala živá biblická a modlitební setkání evangelické mládeže. Zapojilo se mnoho mladých křesťanů z přilehlých obcí. Pravidelně se scházelo 18 mladých lidí z Křídel a Nového Města na Moravě. Josef Balabán v roce 1916 padl v 1. světové válce. Jeho bratr Antonín Balabán se později stal evangelickým farářem a působil jako kazatel na různých místech, např. ve Sněžném u Nového Města na Moravě. Tuto dobu Antonín Balabán zaznamenal v knize „Mé vzpomínky". Živá křesťanská setkání v Křídlech se od třicátých let 20. století soustřeďovala kolem Jennie Kulkové. Scházeli se křesťané z různých církví (Církev bratrská, Křesťanské sbory, katolíci, baptisté, metodisté a další). Na setkáních sloužili slovem kazatelé z různých denominací. Projevovala se tam Boží přítomnost a dary Ducha Svatého. Jennie byla přesvědčena, že jedním z důvodů nebo snad hlavním důvodem Božího působení bylo to, že se tam v jednotě scházeli lidé z různých církví. Proto toužila zachovat mezidenominační charakter těchto setkání. V tom jim zabránil tehdejší totalitní režim, který vyžadoval povinnou evidenci všech církví a křesťanských skupin. Skupina byla nucena vstoupit do některé z již existujících církevních struktur. Z možností, které přicházely v úvahu, si vybrali Bratrskou jednotu baptistů. To bylo v roce 1958. Připojení k baptistům na jednu stranu přineslo určité výhody, např. pravidelné návštěvy kazatelů z brněnského sboru BJB. Na druhou stranu tehdejší baptističtí kazatelé ve svých kázáních dosti kritizovali katolickou církev, a tak skupinu přestali navštěvovat křesťané z tradičních církví. Ještě před vstupem do BJB skupina velmi spolupracovala s brněnskou Armádou spásy, dokud režim Armádu spásy nezakázal. Sborová stanice Bratrské jednoty baptistů je v Křídlech dodnes. Scházejí se pravidelně každou neděli a také v týdnu na modlitebních setkáních. Z větší části je skupina tvořena dětmi, vnoučaty a pravnoučaty Jennie a Františka Šimkových a jejich rodinami.

Další informace o životě a službě Jennie Šimkové a o křesťanské skupině v Křídlech byly zaznamenány ve filmovém dokumentu s názvem Život víry. Dokument odvysílala i Česká televize.

Jan Vítek

Jennie a František

Rodinné foto

Redaktor Rádia TWR Pavel Kohl

Do svých studií na vysoké škole jsem žil s rodiči, mladší sestrou a prarodiči v generačním domě v podhůří Krkonoš a nedaleko Českého ráje. Podle okolí jsem byl hodný kluk, ale já bych řekl, že jsem byl spíše bojácný. Nechtěl jsem doma dostat výprask, bál jsem se udělat něco nového, ale i dobrodružného.
I moje mladší sestra mě učila lézt po stromech. S Bohem jsem se doma nesetkával, ale s dobrými hodnotami ano. Tušil jsem, že je nějaký Bůh, něco nade mnou, ale neuměl jsem ho pojmenovat ani uchopit. Myslím, že v tomto pohledu sehrála velkou roli i křesťanská školka, kam mě rodiče poslali.
Během volných odpolední na internátu při střední škole jsem se postupně zapojil do intenzivnějšího hledání „toho nade mnou". Začalo mě zajímat duchovno. Postupně jsem se začal seznamovat s léčivými schopnostmi rostlin, symbolů, léčitelů a navštívil i kurzy uzdravování energií. Žil jsem spokojený život studenta s různými východními filosofiemi a jedním kostlivcem ve skříni. Jako mnoho mladých mužů jsem začal podléhat svůdným obrázkům žen. Skrýval jsem to, chtěl jsem se toho zbavit, ale bylo to silnější než já.
Směr vysoká škola mě dostal do Brna. Neuměl jsem se dostat do party, tak jsem žil hodně samotářským životem. Měl jsem a mám rád přírodu, tak jsme se spolubydlícím podnikali různé výlety do centra i okolí. V tomto období jsem objevil geocaching, tedy hledání krabiček, které někdo ukryl na zajímavém místě a souřadnice pak umístil na internet. Později si tuto aktivitu Bůh použil, aby mě přivedl mezi křesťany do církve v Brně.
V rámci studia se vše v rámci možností dařilo, až na samotné studium. Ze vzorného studenta ze mě byl najednou ten, co prochází s odřenýma ušima. A na to byla moje životní filosofie i různé alternativní způsoby života krátké. Jednou jsem měl ve volném čase mezi přednáškami hodinový rozhovor se dvěma křesťany, před kterými jsem obhajoval svou životní filosofii. Na konci rozhovoru jsem jim slíbil, že „si tedy tu Bibli přečtu", ale po několika Mojžíšových knihách jsem ji odložil na polici.
V té době jsem měl jednu „duchovně spřízněnou duši", kamarádku, se kterou jsme se seznámili na jedné brigádě. Rozuměli jsme si a sdíleli svou filosofii, posílali si odkazy na zajímavé články. Hodně mě to posunulo, ale dnes bych řekl, že špatným směrem. Ne úplně vzorná studia, kostlivec i nesourodá směs filosofií kolem mě pomalu utahovaly okovy. A navíc něco v mém životě stále chybělo.
Přišel říjen 2011. Je krásné jasné podzimní odpoledne a já sedím v ponurém bytě a znuděně projíždím články na internetu. Vtom mi dorazí po Facebooku zpráva. „Bůh tě miluje, ví, jak na tom jsi, chce, abys ho přijal za svého Pána." Právě ta kamarádka, která se mnou sdílela své filosofie, poznala den předtím Boží lásku a rozhodla se stát Ježíšovým následovníkem. Její nadšení ve mně vzbuzovalo mnoho otázek, a několik dalších hodin jsem se jí ptal a četl příběh o jejím setkání s Bohem.
Do mého, jinak ponurého pokoje se prodral sluneční paprsek. Odrážel se z protějšího okna a svítil mi přímo do obličeje. Krásně to vystihlo pocity, které jsem právě zakoušel. Moje srdce zaplavil pokoj a neuvěřitelná radost. Věděl jsem, že už nemusím Boha dál hledat, že už mě znal dávno před tím. Těžko tyto chvíle popsat slovy, ale hluboce se zapsaly do mého srdce a života. Během večera pak na mě dolehla tíha vin a špatných věcí, které jsem způsobil. Přes hodinu jsem ležel v slzách pod peřinou a vyznával se z nich Bohu. Byl to však úžasně osvobozující pocit, který mi dal sílu vyhodit všechny ty skryté kostlivce ze svého života.
Do té doby se vždy vracely jako bumerang, ale od té chvíle jsem už ani jednou nemusel hledat uspokojení na internetu. Byl jsem svobodný nejen od pornografie, ale i od jiných hříchů. Nemusel jsem už chodit k léčitelům pro radu, ale mohl jsem jít přímo za Bohem, za Ježíšem. Věděl jsem, že můj život dostává smysl. Změnil se i můj postoj ke knihám.
Do té chvíle jsem četl jen povinnou školní četbu, ale po tomto setkání jsem měl neuvěřitelný hlad po Bibli, Božím slovu. Četl jsem od rána do večera a byl jsem vděčný za každou odpadlou přednášku, kdy jsem se mohl věnovat Bibli a naslouchat Bohu.
O své víře jsem ze začátku nikomu neříkal, ale při další návštěvě rodičů mamka prohlásila, že jsem nějaký jiný. Něco ve mě se změnilo. Poznal to i spolubydlící. Přestal jsem být tak moc bázlivý, choval jsem se jinak a byl jsem i mnohem radostnější.
Po třech měsících jsem zatoužil po setkání s dalšími křesťany. Dřív pro mě bylo nepředstavitelné se s někým novým sám a dobrovolně seznamovat. Ale tři měsíce jsem měl jen Bibli a kamarádku v Praze, se kterou jsem vedl dlouhé rozhovory o víře a Bohu, a to mi k víře nestačilo. Ptal jsem se Boha, kde mě chce mít, a jeden den vyrazil na bohoslužbu do kostela. Snad poprvé v životě. Nic jsem si ze mše neodnesl, jen zklamání, že je to jiné, než jsem dosud četl v Bibli. Pak mě napadlo zajít se podívat do vedlejší ulice, kde jsem dříve, právě díky geocachingu, objevil modlitebnu BJB.
Na internetu jsem si pročetl jejich historii a vyznání víry. V neděli ráno jsem vstoupil dovnitř, u dveří mě uvítal starší pán a pozval mě dál. Takhle se mnou snad ještě nikdo nejednal! Navíc to bylo křestní shromáždění a já jsem po křtu zatoužil také. Druhý den mě pozvali mládežníci na své setkání, kam jsem dorazil s velkým očekáváním. Nikdo neznal mě a já taky nikoho. Normálně jsem se s cizími lidmi nebavil, ale tam pod návalem otázek „Jak ses sem dostal?" a „Jak jsi uvěřil?" jsem jednoduše mluvil. A zapadl jsem mezi ně. Po několika letech jsem se do této mládeže vrátil, to už jako vedoucí.
Od okamžiku, kdy jsem přijal Boží nabídku spásy, Ježíše Krista, na mě Bůh Otec neustále pracuje a vychovává mě. Ať už to bylo směrem k misii nebo v pohledu na Boha a lidi. Netrvalo dlouho a Bůh mi otevřel dveře pro první službu. Dvě sestry z mládeže mě pozvaly k vedení skupinky pro hledající kamarády. Já a vést druhé? Opět se ukázalo, že to má Bůh pevně ve svých rukou a stačí mu jen důvěřovat – na této skupince jsem například nalezl svou drahou polovičku. Později mě Bůh dovedl i ke službě v rozhlasové misii v TWR. Postupně jsem začal Boha vnímat jako Otce, který mě učí mluvit a chodit nejen v duchovním světě. Skrze vztah s Ním se začaly uzdravovat i mé vztahy. Ježíš se pro mě stal věrným přítelem, ke kterému mohu zajít s čímkoli.
A Duch svatý je úžasný průvodce nejen Biblí, ale i životem, který mě inspiruje a učí.

Pavel Kohl

Pokračování v příštím čísle

Kazateľ Billy Graham

Ohlédnutí za životem známého evangelisty († 21. 2. 2018) Část II.

Velké evangelizace a Lausannské hnutí

Postupně přicházela pozvání z dalších zemí. Velkým průlomem byla evangelizace ve Velké Británii, v padesátých letech.
Na tuto dlouhodobější evangelizaci často vzpomínal anglikánský duchovní z Londýna – John R. W. Stott (pozdější čestný kaplan anglické královny). Stott dobře rozpoznal mimořádné evangelizační charisma svěřené Grahamovi. Pomáhal připravovat evangelizační shromáždění.
Podle dochovaných svědectví tehdy v Londýně a v dalších městech uvěřily v Krista tisíce lidí. Od této doby úzké spolupráce zůstali Billy Graham a John Stott celoživotními přáteli. Jejich přátelství neslo časem mimořádné ovoce. Ukázalo se, že nejen Západ, ale také prudce rostoucí církve tzv. třetího světa potřebují více kazatelů a evangelistů, kteří by byli schopni předávat evangelium kontextualizované pro nejrůznější sociální a kulturní skupiny v národech a domorodých kmenech.
V roce 1956 připravili Graham a Stott světovou konferenci pro evangelisty v Berlíně. Protože duchovní potřeby globálního světa byly stálou výzvou, došlo k založení Lausannského hnutí pro světovou evangelizaci. Jeho první konference se uskutečnila v roce 1974 ve švýcarském Lausanne. Takový světový kongres mohli svolat jen ti, kteří měli v mnoha zemích světa důvěru jednotlivých církví. Z konference, které se zúčastnilo 2800 delegátů a celkem 4000 lidí, vzešel známý Lausannský závazek, který se stal pro mnoho církví ve světě moderní konfesí (u nás ho přijala mezi své vyznavačské spisy Církev bratrská). Tento závazek velmi silně akcentuje propojení evangelizace a sociální služby v misijním poslání církve. Během let následovaly další kongresy, a to v Manile (1989) a v Kapském Městě (2010).
Ukázalo se, že jméno Billy Grahama spojuje přes hranice konfesí a má mimořádný zvuk a důvěryhodnost v mnoha církvích světa.

Návštěvy komunistických zemí

Billy Graham po složitých jednáních mohl navštívit také země komunistického bloku. Jednotlivé komunistické diktatury chtěly demonstrovat náboženskou svobodu v jednolitých zemích, a tak mohl Billy Graham navštívit Sovětský svaz a vést v Moskvě několik evangelizačních shromáždění.
V roce 1982 navštívil tehdejší Československo a kázal v Praze, Brně a Bratislavě. Nebylo mu zde umožněno použít velké stadióny, ale mohl kázat pouze v církevních prostorách.
Za tyto své návštěvy států pod totalitními vládami byl často kritizován ve své vlasti a obviňován z kompromisů. Přes tuto kritiku Graham pokračoval dál a navštívil i takové země, jako je např. Severní Korea.

Setkání s politiky a náboženskými představiteli

Služba Billyho Grahama se stala tak známou, že tento kazatel býval často zván k setkání s prezidenty a vládními politiky navštěvovaných zemí. Všechny návštěvy ale byly vždy založeny na možnosti zvěstovat evangelium. Jiným nepochopením čelil Graham ve své církvi a ve své vlasti, když se jeho služba stala široce ekumenickou. Přibývala setkání s představiteli různých církví, včetně papeže Jana Pavla II. I to se nelíbilo některým lidem, kteří si nedovedli prakticky představit, že evangelizační služba není a nemůže být konfesijní. Graham vždy zval k setkání s Kristem a ty, kteří uvěřili a vyznali svou víru, zval k tomu, aby si našli místní církev, kde se zvěstuje Boží slovo a kde se budou moci dobře zapojit.

Satelitní evangelizace

V 90. letech minulého století si společnost Billyho Grahama uvědomila velký potenciál satelitního televizního přenosu. Pro Evropu byla připravena shromáždění s kázáním Billyho Grahama, která se konala v německém Essenu v roce 1993. Odtud byla pomocí satelitního přenosu přenášena do šedesáti dalších zemí s příslušnými překlady. V první vlně sledovalo přenosy asi 10 milionů lidí a přes 30 tisíc lidí uvěřilo v Krista. Další vlny následovaly v režii jednotlivých farností pomocí videokazet. Nesmírným obohacením bylo, že nás, z různých konfesí a církví Billy Graham přivedl k sobě. Protože jsem tehdy předsedal českému výboru pro tuto evangelizaci, vzpomínám si na velká překvapení při přípravě této evangelizace. Bylo třeba vyškolit několik set pastoračních pomocníků, kteří by se při vlastní evangelizaci a také po ní osobně věnovali lidem, pomohli dovysvětlit zájemcům základy evangelia a také se s nimi modlit. Před začátkem kurzu měl každý pomocník za úkol v písemné formě dodat svědectví o svém vlastním setkání s Ježíšem. To, co celý náš výbor překvapilo, bylo, že jsme ze svědectví o konverzi nedokázali určit, kdo je evangelík, baptista, katolík, husita, charismatik, reformovaný či luterán. Billy Graham nás přivedl pod Kristův kříž. Evangelizace v roce 1993 nesmírně posílila ekumenické vztahy v naší zemi. Znovu se potvrdilo, že evangelizace je nadkonfesijní a že konverze ke Kristu je pouze jedna.

Pavel Černý, kazatel Církve bratrské, bývalý předseda Ekumenické rady církví, učitel misiologie na Evangelikálním teologickém semináři v Praze.

Pokračování v příštím čísle Rozsévače

Pravda je nesmrtelná

Část třetí

Je červen roku 1526. Ještě celé dva měsíce bude českým králem Ludvík Jagellonský, který padne až 29. srpna toho roku v bitvě u Moháče. Kdo by ovšem myslel na smrt u mladého teprve dvacetiletého panovníka. Syn prvního Jagellonce Vladislava, který se dostal na český trůn zásluhou utrakvistů (kališníků), za jehož vlády se ve dnech 13. – 20. března 1485 konal v Kutné Hoře jeden z nejvýznamnějších husitských sněmů. Došlo na něm k „narovnání" mezi katolickou a kališnickou stranou, obě církve byly zrovnoprávněny. V praxi to znamenalo, že bylo povinností i katolických pánů dbát na dodržování kompaktát. V evropském kontextu tento sněm znamenal převratnou událost, o které je možné říci, že ukončila výjimečnou a ojedinělou českou reformaci. Výjimečnou svým rozsahem, důsledky i tím, že předběhla evropskou reformaci o celé století. Vždyť v roce kutnohorského sněmu byly Martinu Lutherovi teprve necelé 2 roky.

Události v Mikulově

Podívejme se nyní na Moravu, přesněji do Mikulova. Již v roce 1249 postoupil Přemysl Otakar II. Jindřichovi z Lichtenštejna ves Mikulov se vším, co k ní patří. Mikulovská větev Lichtenštejnů si udržela své panství až do roku 1560. V pro nás důležitém roce 1526 zde byli pány Leonard a Jan, pod jejichž správou patřil Mikulov k jednomu z nejtolerantnějších měst tehdejší Evropy. V těchto oblastech byl dosud značný vliv učení Mistra Jana Husa a poměrně hojně zastoupená byla na jižní Moravě také Jednota bratrská, která se těšila podpoře mnoha moravských pánů.
Je tedy červen roku 1526 a do rakouského města Steyr, již od 14. století centra protestantských církví, připlouvá loď jakéhosi Viléma Vyelanda, na jejíž palubě je Balthasar Hubmaier. Odtud odešel přímo na Moravu, do Mikulova, kam přišel právě v červnu roku 1526. Nesmíme opomenout, že přišel i se svou manželkou Alžbětou. Tato žena ho věrně doprovázela do všech míst pobytu a následovala ho i v mučednické smrti. Musíme si položit otázku, proč se Hubmaier rozhodl právě pro Mikulov? Měla na jeho rozhodování vliv pověst Leonarda a Jana z Lichtenštejna a jejich tolerantní přístup k jiným než katolickým náboženstvím? Vedly ho sem informace o náboženské svobodě v naší zemi? Ovlivnily jeho rozhodování zprávy o tom, že v té době byli již pravděpodobně na Moravě někteří novokřtěnci, kteří na konci roku předcházejícího nebo na začátku roku 1526 přišli do těchto míst z Rakouska, Německa a ze Švýcarska, když utíkali před pronásledováním ve svých zemích? Nevíme a patrně se to už nikdy přesně nedozvíme. Je však jisté, že Mikulov se příchodem Balthasara Hubmaiera stal střediskem novokřtěneckého – anabaptistického hnutí.

Hubmaierovo působení na Moravě

Moravští evangelíci přijali Hubmaiera rádi a s porozuměním naslouchali jeho poselství. Mnozí se pod vlivem jeho kázání záhy obrátili – mezi nimi i páni Leonard a Jan z Lichtenštejna, kteří se dali na vyznání své víry veřejně pokřtít. Podle skromného odhadu bylo během jediného roku Hubmaierova působení v Mikulově pokřtěno nejméně šest tisíc lidí. Představme si, jaká to byla při tehdejší hustotě obyvatelstva a počtu lidí v Mikulově evangelizační činnost. Po svém příchodu na Moravu se Balthasar Hubmaier snažil kontaktovat představitele Jednoty bratrské, protože si přál, aby došlo ke spojení mezi oběma duchovními proudy. Předpokládal totiž, že by se kromě jiného mohli společně lépe bránit proti pronásledování. I šlechta, která sympatizovala s anabaptisty ve snaze zabránit pronásledování a obětem, snažila se zprostředkovat domluvu mezi anabaptisty a Jednotou bratrskou, v jejímž čele stál tehdy biskup Lukáš Pražský.
Mezi křtěnci a Jednotou bratrskou došlo k jednání, a sice nejprve v Litomyšli a později také v Mladé Boleslavi. Protože však nebylo možné sladit tyto dva duchovní proudy, ke spojení nedošlo. Rozdíly byly hlavně v otázce křtu, protože Jednota bratrská, ač z počátku přijala křest dospělých na vyznání víry, později se přiklonila k reformaci Lutherově a Zwingliově. Oba tyto reformační proudy křest dospělých neuznávaly.

Hubmaierovy spisy

Vraťte se však zpět k Balthasaru Hubmaierovi. I na Moravě kromě činnosti kazatelské pokračoval ve své činnosti spisovatelské a napsal řadu spisů, pojednávajících o jeho názorech na křest, na Památku večeře Páně a další otázky. I z této jeho činnosti se dovídáme, že jeho myšlenky přijali nejen Leonard a Jan z Lichtenštejna, ale i mnozí jiní moravští šlechtici. Například spis o tom, proč by každý dospělý člověk měl přijmout křest, připsal Janu IV. z Pernštejna, tehdy nejvyššímu zemskému hejtmanovi, spis „o meči" (poslední a možná nejdůležitější spis napsaný v Mikulově) panu Arklebovi z Bozkovic a na Třebíči, v té době nejvyššímu zemskému komořímu, a spis „o formě křtu" panu Janu Dubčanskému ze Zdenína na Habrovanech (původně byl vyznáním utrakvista, stýkal se i s Ulrichem Zwinglim a s Jednotou bratrskou, později se přidal k anabaptistům). Jiné své dílo – „ o volnosti vůle lidské" – připsal Jiřímu markraběti Braniborskému, díky němuž se reformace šířila především na Opavsku, a Bedřichovi vévodovi Lehnickému, vnukovi Jiřího z Poděbrad, kterému byla v roce 1526 navržena kandidatura na českého krále. Z výše uvedeného je patrné, že myšlenky Balthasara Hubmaiera si našly cestu k moravské šlechtě, což bylo vlastně zmíněno již v předchozím odstavci.

Rozšíření činnosti

Pod Hubmaierovým vedením a díky toleranci pánů z Lichtenštejna se Morava stala jedním z nejvlivnějších center křtěnecké aktivity na evropském kontinentu. Protože křtěnci byli pronásledováni prakticky ve všech zemích, neustával proud uprchlíků směřujících na Moravu. Přicházeli z Tyrol, z jižního Německa, z Bavorska, z Würtenbergu, z Hessenska a dokonce i ze Švýcarska. Známost o Hubmaierově činnosti se rozšířila nejen v Mikulově a nejen na Moravě, ale také do Rakouska, protože rakouští novokřtěnci se s těmi mikulovskými stýkali, a také do ostatních zemí.

Hubmaierovo uvěznění

Ferdinand I., Hubmaierův starý nepřítel, se nijak nepokoušel skrýt své zneklidnění nad rychlým růstem křtěneckého hnutí na svých územích. A když se po smrti krále Ludvíka Jagellonského stal 23. října 1526 českým králem a Morava se tak dostala pod jeho správu jako část dědičného rakouského území, hned jakmile to státní záležitosti dovolily, napřel svou veškerou pozornost k vyhlazení všech ohnisek kacířství na území

Moravy. Pro Lichtenštejny bylo stále obtížnější odolávat Ferdinandovým plánům, osnovaným proti jejich váženému kazateli. 28. srpna 1527 byl vydán všeobecný výnos, na jehož základě byl Hubmaier zatčen a uvězněn. Zde se rozcházejí historické zprávy o Janu a Leonardovi z Lichtenštejna. Někteří kronikáři uvádějí, že na základě výše uvedeného výnosu vydal Leonard z Lichtenštejna Hubmaiera do Vídně, jiní že i oba pánové z Lichtenštejna museli se dostavit do Vídně společně s Hubmaierem. Jisté je, že byl Balthasar Hubmaier již v září 1527 zatčen a uvězněn i s manželkou ve Vídni a po výslechu odvezen do vězení na zámku Gratzenstain, nacházejícího se několik kilometrů severně od Vídně. Přestože Hubmaier věděl, že živý se z vězení nedostane, protože Ferdinand mu přičetl k tíži i události z Waldshutu, žádal panovníka o možnost rozmluvy o článcích křesťanského učení s generálním vikářem kostnickým, tehdy královským radou a zpovědníkem. (Je nutné zmínit, že královský rada a zpovědník Faber byl kdysi Hubmaierovým spolužákem a také přítelem.) Svou žádost odůvodňoval Hubmaier tím, že nechce být v žádném případě původcem nějakého bludu bezbožného. Ferdinand tuto prosbu vyslyšel a o Vánocích roku 1527 (rozmluvy začaly 24. prosince a probíhaly několik dnů, mnohdy hluboko do noci nebo až do brzkých ranních hodin) došlo k této rozpravě. Ovšem již od prvních vět bylo jasné, že nemohou najít shodu, ať již se jednalo o neomylnost katolické církve či o výklad Písma pod vedením Ducha svatého, nebo o mši svatou, o přímluvě svatých, o očistci, o zpovědi aj. Na závěr rozhovoru Hubmaier slíbil, že upřímně zváží všechno, o čem hovořili, a že … „co ve svém svědomí za pravdu uzná, to podá ve zvláštním spisu Jeho Královské Milosti". Poté Hubmaier opravdu sepsal ve vězení vlastnoručně tzv. památný spis, ve kterém se vyjádřil ve dvaceti článcích ke všem sporným otázkám. Hubmaierovo zdraví bylo v této době již velice chatrné, a kromě toho žil neustále pod tlakem nevyhnutelného trestu smrti a byl podrobován mučení s cílem, aby odvolal své učení.

Trest smrti Hubmaiera i jeho manželky

Přesto Hubmaier projevil nevídanou pevnost, a byl proto odsouzen k trestu smrti upálením, který byl vykonán dne 10. března 1528. Tři dny na to byla v Dunaji utopena jeho manželka. Když katolické úřady usmrtili tohoto hlavního křtěneckého kazatele, bylo ještě třeba se vyrovnat s pravdou, za kterou umíral. Proto bylo jeho dílo páleno, kdekoliv je úřady objevily. Nepodařilo se ovšem všechno zničit a tak ještě r. 1619 šel z jeho spisů takový strach, že se objevily v seznamu zakázaných knih, který sestavila španělská inkvizice.

Slavomíra Švehlová

Díky mami, že jsi

Nastal Den matek a Marek se dnes ráno zastavil v květinářství, aby objednal krásnou velkou kytici pro svou matku. Ta žila téměř 200 km daleko a on chtěl, aby věděla, že na ni myslí, až jí kurýr doveze v tento speciální den květiny.
Vystoupil z auta a uviděl malou smutnou holčičku, jak sedí před obchodem. Zeptal se jí, co se stalo. „Ráda bych koupila mamince červenou růži, ale nemám dost peněz." Marek se usmál a pozval ji do obchodu, aby si vybrala tu nejkrásnější růži, kterou našla.
Koupil jí růži, objednal krásnou kytici květin pro svou mámu a zařídil kurýrní službu, aby mámě zavezli kytici na její adresu. Když odešel, nabídl malé holčičce, že ji odveze domů. Souhlasila. „Díky, že jsi mě vzal k mamince." Za chvíli ho poprosila, aby zastavil na cestě u hřbitova. „Děkuji, pane, jsme tady," řekla potichu a šla ke staré rezavé bráně vedoucí na hřbitov. Marek ji sledoval z dálky. Ta holčička položila svou růži na čerstvý hrob a byla smutná. Marek si v tu chvíli uvědomil, jak chtěl strávit tento zvláštní den. „Moje máma je ta nejlepší máma na světě! Zaslouží si víc," pomyslel si. Rychle odjel ke květinářství a zrušil dodávku květin. Položil kytici do auta, jel 200 km a něžně objal svou drahou mámu se slovy: „Díky mami, že jsi!"

Autor neznámý

Ke Dni matek

**Prostinká jizba v řeckém domě.
V něm mír a řád, jenž napoví,
že rodina zde žije skromné
prvotní církve Kristovy.**

**V jizbě si malý chlapec hraje.
Bdí nad ním žena středních let
a jiná, jež už vrásčitá je.
Teď volají jej. Chlapec vzhlédˊ**

**a matka si jej na klín bere:
„Synečku, všechno má svůj řád
a čas svůj mají věci steré:
jíst, pít a hrát si, uléhat.**

**Po hrách a radostech, můj synku,
než půjdeš spát, je právě čas
věnovat Lásce upomínku,
jež krví vykoupila nás."**

**Maminka s bábou hlavy kloní.
A chlapec, jenž je má tak rád,
vše dělá s nimi. Jako ony
učí se Boha poznávat.**

**Euniko! Loido! Vaše slova
jsou láska, víra, naděje.
A Timoteus vždycky znova
si připomínat bude je.**

**Ta provedou jej dětstvím hravým
i úskalími mladých let,
kdy zrádným leskem mihotavým
tak mnohého si zvábil svět.**

**Až se pak sloupem církve stane,
v své těžké službě bude rád
na víru báby milované
a matky drahé vzpomínat.**

**A příklad jejich moudré ruky
nám ženám vzorem byl a jest,
bychom tak též své děti, vnuky
vždy k Boží slávě znali vést.**

Ivana Kultová

Danka Vyskočilová

rádio 7
rádio pre život

Pre vysielanie Rádia7 pripravujem hudobno-slovnú reláciu RETROklub, kde už tretí rok predstavujem rôznych interpretov či hudobné skupiny, patriace síce do skupiny „retro“, ale ktorých piesne majú čo povedať aj dnešnému človeku.
Nakoľko sme Česko i Slovensko malá krajina, podkladový materiál sa mi rýchlo míňa a keď nemám žiadneho hosťa, robím túto reláciu na nejakú aktuálnu tému. Vtedy si otvorím hudobný archív a vyberám piesne, ktoré sú vhodné k danej téme. Všimol som si, že nech je to téma vianočná alebo veľkonočná, zakaždým vyberám aspoň jednu pieseň plnú citu a nehy, ktorú spieva Danka Vyskočilová.
Raz sa ma niekto opýtal, prečo neurobím RETRO klub práve s ňou. Veď určite by to zaujímalo aj poslucháčov Rádia7. Ten nápad sa mi páčil, no prebleslo mi hlavou, či sa Danka neurazí, keď ju pozvem. Veď ja zvyknem pozývam starších interpretov a Danka, aké že je už ona RETRO?!
Narodila sa do hudobnej rodiny a keďže bola aj kresťanská, ovplyvnilo to aj jej prístup k spevu. Starký bol dirigentom spevokolu a Danka, aj so svojou sestrou, museli chodiť každú stredu na nácviky. Dosť výraznou speváckou osobnosťou bola aj jej starká i mamička. Keď starký už nevládal viesť spevokol, prevzal ho mamičkin brat Janko Lacho, s ktorým sme sa mohli stretnúť ako s dirigentom mužského Slovenského bratského spevokolu.
On sa týmto dievčatám venoval aj osobne a pravidelne nacvičoval s nimi piesne na nedeľné bohoslužby. Svoje dary spevu využívali aj tak, že so svojimi rodičmi chodili v nedeľu poobede navštevovať chorých a osamelých ľudí. Neskoršie sa naučila hrať na gitare a tu sa začala aj jej skladateľská činnosť. Prvú pieseň nazvala „Nič nie je náhoda“ a dnes, po tridsiatich rokoch si uvedomuje, že je stále mimoriadne aktuálna. Všetky piesne, ktoré zložila, vyvierali z osobného presvedčenia i zo zážitkov, ktoré do nich pretavovala.
Modernej hudbe sa priúčala v známej ekumenickej skupine Kontakt, kde sa zoznámila aj so svojím budúcim manželom Kamilom, s ktorým často na bohoslužbách spievali duety.
Obrátenie prežila ako mnoho iných mladých ľudí, ktorí dospievajú v kresťanských rodinách, akoby v skleníkovom prostredí chránenom od sveta. Od malička vedela a ani nezapochybovala, že Boh existuje. A práve Boh ju postupne doviedol k tomu, aby Mu odovzdala svoj život.
Opýtal som sa jej: „Keď sme si úplne na začiatku písali, aby som sa o Tebe čo najviac dozvedel, napísala si mi, že máš rada veselé a temperamentné piesne. Ale nech hľadám ako viem, všetky piesne sú dosť melancholické. Ako si to mám vysvetliť?“
Danka odpovedala: „Moje piesne sú naozaj väčšinou melancholické, tak ako aj môj hlas. Napriek tomu mám rada radostné piesne, pri ktorých si aj mnohokrát zatancujem. Melancholické sú preto, že vznikali väčšinou vo chvíľach, keď som niečím ťažkým prechádzala.
Všetko sú to piesne hlboko prežité a som za ne veľmi vďačná, lebo boli mojím vyznaním a na Božej ceste upevňovali nielen mňa osobne, ale ovplyvňovali aj mnohých poslucháčov. Keď som spievala na stanových evanjelizáciách, mala som už tri malé deti a tie pri mojich vystúpeniach poslušne sedeli pod pódiom.
Presvedčená som, že aj tam sa tvorili ich základy nielen hudobného, ale i kresťanského rastu.“
Perličkou bolo, že o jej nahrávky na nosičoch bol taký veľký záujem, že sa všetky rozobrali a jej neostal ani jeden. Pred rokom však jeden jej dobrý priateľ urobil z nich CD a daroval jej ho k narodeninám.
Ak sa chcete o Danke Vyskočilovej dozvedieť viac a vypočuť si aj niektoré jej piesne, otvorte si archív Radia7 a nájdite si reláciu RETROklub na adrese:
http://www.radio7.sk/relacie/hudobny-klub/retroklub

Bratr kazatel Jan Titěra slaví 70 let

V posledním rozhovoru s tebou (před deseti lety) jsem se snažila přiblížit čtenářům tvůj život do šedesáti let. Pro mnohé bývá šedesátka přelomem v jejich životě a také jsem slyšela, že v těchto letech začíná nová etapa života, lepší, takže se prý máme na co těšit. Jak to bylo u tebe?
U mě to bylo velmi podobně. Když jsem po 11 letech tajemnické služby rezignoval na pokračování ve výkonu této funkce, rozhodoval jsem se o další službě podle pořadí, ve kterém přicházely nabídky ke službě. Dnes jsem již téměř desátým rokem v Brněnské tiskové misii. Vnímám to tak, že jsem nemohl mít krásnější závěr plnočasové aktivní služby. Téměř denně mě v BTM nadchla zpětná vazba - vděčné reakce čtenářů, odběratelů, vlastně všech těch „malých“ misionářů po celé republice sloužících s materiály BTM. To mi nedovolilo, abych nepokračoval s velikou vděčností Pánu Bohu zase dál, a to až do dnešních dnů.
Zkusil jsi za těch posledních deset let hodně a Pán Bůh tě provedl mnohými zkouškami. Za co můžeš Pánu Bohu děkovat a jaké překážky jsi musel překonávat?
*Máš pravdu, nejen za těch posledních deset let. Dnes se mi ani nechce věřit, co všechno se „vejde“ do sedmdesáti let života. Díky nezasloužené Boží milosti především toho krásného, pozitivního. Pán Bůh mne ve své milosti přenesl i přes všechny nemalé zdravotní problémy. Děkuji Mu také za to, že mi dal vzácnou manželku, která se mnou všechno nese „posledních“ 46 let. Děkuji Mu za věřící děti, které stojí v duchovní službě podle svých obdarování a Božího povolání. Děkuji Mu za vnoučata, z nichž již tři vyznali svoji víru v Krista ve křtu. Děkuji Mu za spolupracovníky v misijním týmu BTM, děkuji Mu za Boží rodinu, kterou je pro mě nejen mateřský (Brno) či domovský (Zlín) sbor BJB, ale celé společenství Bratrské jednoty baptistů. Jak je nádherné, když víte, že se za vás někteří denně modlí, jak je nádherné, když vám zavolají z různých míst a přejí vám Boží požehnání. Mám-li pak mluvit o překážkách, mohu říci jen jedno. Patřil jsem mezi ty, kteří si při silvestrovských shromážděních také „vytáhli“ biblický verš na další rok. U mne to byl několikrát po sobě jeden a tentýž: **„Všecko mohu v Kristu, který mne posiluje.“** To nemohla být náhoda. To mi Duch svatý chtěl vštípit do srdce i mysli něco naprosto zásadního pro celý život. Takže i přes všechny překážky, přes někdy nemalá „překvapení“, nečekané situace, mě Pán Bůh přenesl.*

Co tě za těch deset let nejvíc povzbudilo?
To, že jsem směl vidět ovoce služby, na jejímž počátku jsem mohl stát. I to musím označit jako nezaslouženou milost. Ať to bylo již v oblasti misijní služby, budování sboru, v oblasti sociální práce, v literární činnosti. Řada skutečností, které jsem před lety nesnadně prosazoval a byl za ně třeba i kritizován, je dnes přijímána nejen pozitivně, ale dokonce i „samozřejmě".

Byl jsi také šéfredaktorem Rozsévače, stále tě vidím před sebou. Co jsi měl na této práci rád a proč by měli naši bratři a sestry číst Rozsévač?
Dle názoru blízkých spolupracovníků v církvi je „snad" vyjadřování se psaným slovem mým obdarováním. Jedno je však nanejvýš pravdivé: tato literární činnost mi přináší nejen veliké potěšení, ale i požehnání. Vždy jsem si uvědomoval jedno rčení, které vystihuje skutečnost: „Co je psáno, to je dáno." Formulovat věci, o kterých víš, že zůstanou někde „natrvalo" vytištěny, není sice jednoduché, ale také velmi povznášející. Na práci redakční rady Rozsévače jsem miloval ten společný zápas o ten nejlepší obsah každého dalšího čísla, o to, aby časopis přinášel všem čtenářům něco opravdu trvalého. Bratři a sestry v našich sborech by měli číst Rozsévač z vícera důvodů: Je to nejen jedno z „posledních" pojítek mezi sbory u nás a na Slovensku, ale díky zprávám ze zahraničí i s celou baptistickou rodinou na světě. Uvědomuji si, jak je to důležité i z hlediska duchovního, teologického směřování. Sám jsem směl poznat tuto baptistickou rodinu alespoň částečně na pěti kontinentech a vím, jak to zásadně ovlivnilo a obohatilo můj život a službu. Rozsévač stále přináší nejen zprávy o dění v našich sborech, ale mnohá svědectví k potěšení, povzbuzení, i nalézání správných řešení.

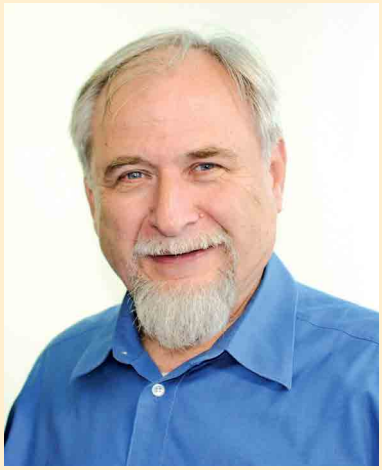

V současné době ještě stále pracuješ v Brněnské tiskové misii. Co myslíš, že by bylo potřeba pro misii udělat v prvé řadě?
Máš pravdu. I když jsem se s plnočasovou aktivní službou rozloučil přesně po čtyřiceti letech veřejně při slavnostním shromáždění k 25. výročí BTM v září 2017 v Brně, stále tam ještě pracuji. Vyhlížím svého nástupce. Je to však společný modlitební zápas celého misijního týmu. Co dělat pro misii dnes? Je k ní dnes neuvěřitelně mnoho příležitostí. Právě o tom je i služba BTM. V prvé řadě je otázka mého vztahu k lidem, k mým bližním. Záleží mi na nich? Beru vážně to, že jsou bez Krista naprosto ztraceni? Miluji lidi Kristovou láskou? Na tyto otázky je třeba si odpovídat znovu a znovu. Nejen teoreticky - slovem, ale především životem.

Co tě znám, jsi neustále v plné činnosti, jakoby ti léta ani nepřibývala. Dávají ti tvoje aktivity vůbec nějakou možnost sledovat ubíhající čas?
Máš pravdu. Nikdy jsem neuměl zahálet. I když mi dnes přijde, že jsem toho někdy dělal až mnoho najednou. Ubíhající čas opravdu ani nestačím sledovat, diář i na tento kalendářní rok je již dost plný. I v této stálé životní aktivitě jsme s manželkou zajedno. I proto nás Pán Bůh spojil v jedno tělo.

Plánuješ už poklidnější život s vnoučaty nebo je na obzoru nějaká další úplně nová aktivita?
Jistě, na vnoučata se vždy velmi těším. Každá chvíle, kterou s nimi mohu trávit, je pro mne vzácnou chvílí. Na druhé straně musím poctivě říci, že mojí novou, spíše tedy staronovou aktivitou bude psaní a překládání. Nikdy na to nebylo dost času a plánovaných či již rozpracovaných titulů je dost. Nemusíš se bát, že mezi priority patří „mé paměti". To rozhodně ne, i když k jejich napsání jsem byl již vyzván. Za morální i „duchovní" povinnost beru úkol napsat spíše něco více o rodičích. Jsou vnímáni, určitě v zahraničí, jako významné osobnosti československého baptistického hnutí 2. poloviny 20. století. V současnosti však pracuji na překladu poslední knihy Billyho Grahama „Where I am". Věřím, že i toto jeho dílo přinese bohatý užitek všem čtenářům.

Kdybys měl možnost přát si nyní cokoliv, co by to bylo?
Na to vůbec nepotřebuji delší čas na rozmyšlenou. Mým velikým přáním je, aby i další čtyři vnoučata přijala Ježíše Krista jako Pána a Spasitele. A mým dalším přáním je, aby některý z vnuků přijal povolání ke kazatelské službě a stal se tak „pátou generací" v řadě, která smí sloužit tímto způsobem Pánu Bohu.

Chtěl bys říci něco, na co jsem se tě nezeptala?
Určitě chci. S přibývajícím časem čím dál tím více rozumím rodičům v tom jejich ztotožnění se s posledními slovy známého kazatele Františka Urbánka: „Všem za všechno děkuji a všechny prosím za odpuštění..." Jsem velice vděčný za celé společenství Bratrské jednoty baptistů, u nás doma i ve světě. Za všechny, kteří obohatili můj život. Za všechny, kteří se za mne a rodinu modlili a stále modlí. A prosím za odpuštění všechny ty, které jsem nějak zklamal či nenaplnil jejich očekávání. Někdy jsem přicházel s nadějí na řešení některých problémů, ale nakonec se to nezdařilo. Je mi to líto. Modlím se za to, aby mohly být dořešeny v tomto či příštím čase.

Máš nějaké životní moudro, které bys chtěl sdělit čtenářům?
Jedno jediné. Není v životě problém, na který by Pán Bůh nestačil. A vždycky má, ve svém čase, to nejlepší řešení.

Dovol, abych ti pogratulovala k tvým narozeninám za celou redakční radu Rozsévače. Přejeme ti hodně Božího požehnání a sílu v dalších letech.

Rozhovor vedla
Marie Horáčková

Kto som v Kristovi

Je mi odpustené (Ef 1,6–8)
Som zmierený s Bohom (2Kor 5, 18–19)
Som zachránený (Mt 20, 28)
Som vykúpený (Ef 1, 13–14)
Som draho kúpený a patrím Bohu (1Kor 6, 19–20)
Boh ma pozná (R 8, 29)
Som predurčený (R 8, 30)
Som ospravedlnený pred Bohom (R 3, 24)
Som prijatý (R 15, 7)
Som spasený (R 5, 8)
Žijem (R 6, 11)
Som slobodný (J 8, 32–36)
Som v bezpečí (R 8, 28; 31–38)
Som nové stvorenie (2 Kor 5, 1–5;16–19)
Narodil som sa z Boha (J 1, 12–13)
Boh si ma adoptoval (R 8, 15)
Som dieťa prisľúbenia (R 9, 8)
Som Ježišov priateľ (J 15, 15)
Som občan neba (Ef 2, 19)
Som údom Kristovho tela (1Kor 12, 27)
Som označený pečaťou (2Kor 1, 22)
Som milovaný (R 5, 5)

Mám ráda své sousedy?

Ve sboru se zamýšlíme, jak bychom mohli znovu specielně oslovit naše sousedy, vydat jim svědectví o Kristu a pozvat je k nám. Zúčastňujeme se evangelizačních programů při různých příležitostech během roku. Ale stává se, že navzdory všem našim snahám a rozhovorům se neobjeví nikdo z těch oslovených a vlastně nikdo nový. Navíc, mnohdy se při rozhovorech snášejí na naši hlavu nevlídná, až útočná slova. Chování těchto lidí nás může zastavit a někdy i zmalomyslnět. Někdy si říkám: Kolik toho ještě musím vydržet? Má ještě vůbec smysl v tom pokračovat? Ano, sama proti útokům opravdu nic nezmůžu. Vzpomněla jsem si na svědectví, která jsou zapsána v Božím slově. Při uvažování nad jednáním lidí v biblických textech jasně vidím, že za mým „ústupem" je strach, vyvolaný tím zlým, který se všemožným způsobem snaží mne zastavit. V Bibli jsem četla slova: **„Neboj se, protože s námi je jich víc než s nimi" (2 Kr 6, 16).** Aramejští útočníci v tomto textu vyhledali proroka Elíšu a měli příkaz jej zajmout. Obklíčili město, kde Elíša pobýval se svým mládencem. Jednoho rána mládenec vstal a oznámil Elíšovi: „Běda, můj pane, jsme obklíčeni. Co teď budeme dělat?" Elíša jen řekl: **„Pane, otevři mu oči,"** a mládenec uviděl horu plnou koní a ohnivých vozů kolem Elíši. **Potom se Elíša modlil,** aby Pán Bůh ranil nepřátele slepotou. Měl tak možnost dovést je jinam, do Samaří, až k izraelskému králi. Tam Elíša prosil Hospodina, aby nepřátelům otevřel oči. Stalo se tak a Elíša řekl izraelskému králi: „Nepobíjej je. Cožpak jsi je zajal svým mečem a lukem?" Připravili tedy svým nepřátelům velikou hostinu a potom je propustili. Potřebuji velikou Boží milost, abych dokázala uvažovat stejným způsobem jako Elíša. Potřebuji si uvědomovat Boží přítomnost v každé situaci, Jeho lásku, Kristovu oběť, Jeho vzkříšení, Jeho sílu, moc a svoji nemohoucnost. V době velkého nebezpečí, když se mi zdá, že už jsem absolutně v koncích, posílá Pán svá vojska. Potřebuji se znovu položit do Boží náruče, v modlitbě se do Něj ponořit, absolutně se před Ním ztišit a naslouchat Jeho radám, co dál. Samozřejmě je dobré také poslechnout a počítat s působením Ducha svatého, jehož rada se může rozcházet s mým očekáváním, a to jsem vždy velice překvapena, jak Bůh jedná.

V neposlední řadě se musím ptát sama sebe, než půjdu ven za sousedy: Mám je ráda jako Pán Ježíš Kristus má rád mne? Záleží mi na jejich záchraně? Jsou mi tak drazí? Odpověď na tyto otázky musím hledat s Božím slovem v ruce. Prosit, aby mi Pán Bůh odpustil, očistil a stvořil mi nové srdce. Potom mohu vyjít v Boží síle, s Jeho zmocněním.

Marie Horáčková

Tak tu tady nenechám!

Se svým Pánem chci žít každý den, být s ním v kontaktu i v obyčejných, každodenních věcech. Často, při nějaké práci, nebo i v obchodě, se v myšlenkách modlím. Ptám se, co mám asi nakoupit a co potom budu vařit.

Jednoho dne vstupuji do obchodu a můj pohled padne na krásné květiny, které září ve všech barvách. Je to prostě nádhera. Navíc květiny moc miluji. Dnes jsou opravdu krásné. Je tak těžké jít okolo nich a žádnou si nevybrat. Nemohu od nich odtrhnout pohled. Tolik krásných barev! Tak schválně, která je ta nejhezčí? Ale proč ji hledat? Stejně žádnou nekoupím. Narozeniny nikdo nemá a jen tak kupovat květiny ... přemýšlím a mezi tím mi jedna, v barvě nádherně sladce oranžové, padne do oka. Musím jít nakupovat potraviny a ne květiny! Odvracím oči od barevné nádhery a v mysli si říkám: „Pane, jak krásné jsi je stvořil!" Moc děkuji za radost, kterou mi daly a to úplně zdarma! Vždyť každý se smí podívat a potěšit jejich krásou! V Matoušově evangeliu 6, 29 se píše, jak Pán Ježíš ukazoval na krásu květin. Určitě je měl také rád. Říká: **„Podívejte, jak se nebeský Otec stará o tyto květy, které už zítra zvadnou, o co víc se stará o vás!"** Usmívám se, „Pane, zase jsi mne potěšil." Do obchodu přicházejí další lidé a jsou na tom podobně jako já. Jak rychle si nás květiny získají! Tak rádi si je kupujeme a odnášíme domů. Jistě je to proto, že je to kousek té Boží krásy, která umí tak moc potěšit. Přitom ani nemluví, jenom voní a ta krása je rozhodující. Jdu dál a nakupuji. Jsou to nutné věci, které mi doma chybí k vaření, ale na tu kytičku stále myslím. „Pane, proč na ni nemohu zapomenout?" „Potřebuješ ji?" „Mám ji koupit?" Rozzářila by mi svou krásou kuchyň, dám si ji pěkně na okno a bude vidět až k sousedům. Stále se mi něco honí hlavou. Mám nakoupeno a odcházím k pokladně. V mezeře poslední uličky znovu zahlédnu vystavené květiny. I z dálky je to krásný pohled! Je tam ještě ta moje? Moje? Ano, určitě tam je. „Pane, co mám dělat?" A vzápětí tlačím nákupní vozík zpět ke květinám. A jsem zase u nich, ach, ta krása! Dnes jsou čerstvé, to je vidět! „Pane?" Ptám se a ruka už vybírá tu mou vyvolenou květinu. Pozorně ji prohlížím. Je opravdu krásná. „Tak, tu tady nenechám!" Opatrně si ji pokládám na vozík. Nákup je hotový, ještě narovnat do auta a jede se domů. Mám takovou radost! Vázu stavím na okno a tak si říkám, sama pro sebe, abych si květinu nějak obhájila: „Přece si také někdy mohu něco koupit, jen tak, pro radost." Vařím oběd a u toho dělám ještě i jinou práci, tak se mi dnes nějak ta práce dobře daří. Každou chvilku se dívám na kytičku, jak je opravdu krásná. Tak moc se mi sem na okno hodí. Děti přicházejí domů a každý se ptá, „Mami, pro koho tu kytičku máš?" „Nevím, asi pro nás!" „Také si mohu někdy koupit kytičku!" Uznale přikyvují, i manželovi se líbí. Je to jenom obyčejná kytička a za tak krátkou dobu nám dala tolik potěšení. Myslím, že jsme doma na sebe i hodnější! Je nám při pohledu na ni tak blaženě. V myšlenkách se krátce modlím a děkuji: „Tobě Pane, patří veliký dík, ty jsi určitě chtěl, abych si ji koupila." „Je prostě od tebe, k naší radosti." V samotném těšení a klidu jsme s manželem úplně zapomněli, že dnes máme jít na návštěvu. V našem sboru jsou starší manželé a sestra už jenom leží. Jak jsme na to mohli zapomenout? Chtělo by to koupit tetičce kytičku! Ale to bychom přišli pozdě! To nestihneme! Najednou vím - a to úplně přesně, pro koho ta kytička je! Už nám udělala tolik radosti a nyní půjde dál. Znovu ji pěkně zabalím a už jedeme. Věděla jsem, že tetička bude mít radost! Nemohla z ní spustit oči, ta barva ji tak upoutala a v jejích očích byla vidět radost. I jejímu manželovi se moc líbila. Také jsem měla velikou radost. „To jsi chtěl, Pane!" „Nyní už vím, proč jsem ji tam nemohla nechat!" **„Co dobrého jste udělali pro jednoho z mých nepatrných bratrů, to jste udělali pro mne" (Mt 25, 40).**

Dana Jersáková

Do seba zaborený

Keby som vedel, čo ho tak trápi,
že sa po svete s námahou vláči,
ako aj tento smutný chlapík:
možno ho žena opustila náhle,
a v jeho dome ostali postele prázdne...
Práve sa ocitol v živote hlboko na dne –
už len krok, a definitívne padne.

A ja len tak prejdem okolo neho
nevšímavý...
Ani len netuším v duši,
čo ho nedávno temer zabilo,
preto po ceste vrávoravo kráča
ani to práve postrelené vtáča –
na zemi ešte chvíľku zatrepotá...

Prebieha smutná tragika života –
a ja som len tak prešiel okolo človeka
do seba zaborený...

Pavel Kondacs

Ako sa rozhodneš?

Sionské piesne ma chytali za srdce už od detstva. Obsahu som veľmi nerozumel, ale cítil som, že z nich vyžaruje Božia láska. Neskôr som pochopil, že je v nich neúprosné volanie k rozhodnutiu sa pre Krista, že ide o moju budúcnosť. Každá vec má svoju alternatívu, svoj kolorit. Nič nie je jednofarebné, ani rovnako dôležité. Človek, koruna tvorstva, dostal od Pána tvorstva veľkú právomoc, môže sa rozhodovať pre Neho, alebo proti Nemu.

Aj kráľ Šalamún cítil, že je slabý v rozhodovaní. Mladý, neskúsený, a zrazu má rozhodovať o dôležitých veciach.

Bál sa, že kráľovstvo získané po otcovi Dávidovi by mohol poškodiť. Vedel, že aký bude on, tak dopadne celé kráľovstvo.

Modlil sa: „Hospodine, môj Bože, Ty si si vyvolil tento ľud, ktorý nie je možné ani spočítať. Daj mi poslušné a rozumné srdce,

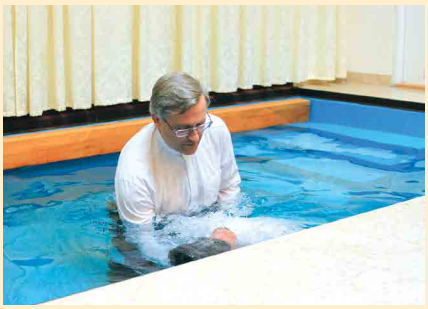

aby som vedel rozoznať medzi dobrým a zlým."

O prognóze, ako nám môže naše dnešné rozhodovanie ovplyvniť budúcnosť, hovorí aj jedna z piesní M. Royovej.

Text znie takto:

„Ach už raz sa rozhodnite, koho chcete milovať.

Buď opustíš hriechy sveta a k Bohu sa privinieš, alebo si zvolíš rozkoš a v nej večne zahynieš." V ponuke sú dve alternatívy, lebo naozaj ide o všetko.

Mne tiež nebolo ľahké rozhodnúť sa. Keď som bol mladý, predstavoval som si svoju budúcnosť v tých najkrajších farbách. Mal som otvorené dvere pre vstup do komunistickej strany. Sľubovali mi skvelú perspektívu. Vďaka Bohu, že aj v mojom živote nastal deň definitívneho rozhodnutia.

Svoj život som odovzdal pod vládu Pána Ježiša. On ma chránil nielen v zamestnaní, ale aj v chorobe, keď môj krvný tlak bol nemerateľný a tep slabo hmatateľný. Dnes vyznávam, že som sa dobre rozhodol. Rovnako sa rozhodli naše sestry Dominika K., Emma S., Patrícia H., Petra N. a brat Peter B., ktorí svoju vieru v Pána Ježiša ako Božieho Syna vyjadrili krstom v našom košickom zbore 1. 4. 2018. Vykročili na cestu spasenia ako noví ľudia a chcú Krista nasledovať do konca svojho života v nádeji na večný život.

Želáme im, aby ich nikto nemohol odlúčiť od lásky Božej, ktorá je v Kristovi Ježišovi, našom Pánovi.

Našou túžbou je, aby v zborovom obecenstve našli duchovné zázemie, bratov a sestry, ktorí budú schopní formovať ich kresťanský charakter. Berieme to ako záväzok spolu žiť a kráčať v múdrosti pred tými, ktorí sú vonku.

Michal Barger, BJB Košice

Sál odměnil Jeronýma potleskem

Dlouhým potleskem odměnil vyprodaný sál kolínského Kina99 závěr promítání nového českého filmu **„Poslední útěk Jeronýma Pražského",** jehož první předpremiéru mohli sledovat diváci právě v Kolíně, a to ještě před promítáním v Praze a na dalších místech.

Film sleduje závěrečné období Jeronýma Pražského (českého filozofa a teologa, upáleného roku 1416 v Kostnici. Byl propagátorem myšlenek Jana Viklefa, chráněncem a blízkým přítelem Jana Husa). Jeroným se snaží svému příteli Husovi pomoci v těžké situaci, do které byl v Kostnici na koncilu doslova vhozen, a sám se vystavuje nebezpečí, že i jeho potká podobný osud. Sledujeme Jeronýmův pokus pomoci svému kamarádu, útěk z Kostnice a hlavní část děje se pak odehrává v německém městečku Hiršava (Malešov u Kutné Hory). Závěr pak patří událostem po jeho zatčení, následné zapření Husa a jeho myšlenek, způsobeného týráním i podstrkováním falešných nadějí, vnitřní dozrávání a hrdinský konec.

Pozdější papež Pius II. o Husovi a Jeronýmovi napsal, ačkoliv se proti nim osobně stavěl: „Oba snesli popravu s pevnou myslí, a jako by na hostinu pozvaní chvátali do ohně, nevydavše ani hlesu, který by dokázal, že poklesli na mysli. Když počali hořeti, zapěli chvalozpěv, který byl stěží přerušen kouřem a praskotem ohně. Nikdo prý z filosofů nesnesl tak statečně smrt, jako tito oheň."

Pro tvůrce filmu manžele Lubomíra a Ivu Hlavsovy, iniciátora filmu pana Josefa Ptáčka a další spolupracovníky se tento večer stal určitě povzbuzením, že jejich skoro dvouleté úsilí a zdolávání mnoha obtíží s natáčením spojených nebylo marné a že veřejnost film a jeho poselství i pro dnešní dobu přijala pozitivně, dokonce s velkým zájmem.

To dosvědčila i následná debata po promítání, kde se lidé vyjadřovali jak k filmu samotnému, tak k všeobecnější potřebě tohoto druhu filmů a filmových dokumentů.

Přejeme filmu i manželům Hlavsovým, aby se jim dařilo a aby mohli připravit i další dokumentární film, který plánují.

Prameny: www.kolin.cz

Zubadlo a uzda

Keď koňom dávame do papule zubadlá, aby nás poslúchali, usmerňujeme tým aj celé ich telo. (Jak 3, 3)

Raz pri fotení konského póla som pozoroval, čo sa na ihrisku odohráva. Na prvý pohľad sa zdalo, že kone poznajú pravidlá a behajú tak, aby sa hráč na ich chrbte dostal čo najbližšie k loptičke. Lenže prudký cval a rýchle obraty nerobia kone samy, jazdec ich riadi. V pravej ruke má pálku, ľavou drží opraty a nimi udáva smer pohybu koňa. Opraty sú pripnuté k zubadlu, ktoré má kôň v papuli.

Jeho správnu polohu zabezpečuje uzda. Podľa toho, ktorým smerom a akou silou jazdec opraty ťahá, dáva koňovi znamenia, ako sa má pohybovať. Zubadlá, ktoré sa s najväčším účinkom používajú pri tomto športe, sú „pákové". Pri silných šklbnutiach opratami spôsobujú koňovi bolesť. Spomínam si, že za môjho detstva sa tradovalo (*neviem, či to bola pravda*), že cesty medzi dedinami sú preto kľukaté, lebo gazdovia sa vracali z poľa unavení, na vozoch podriemkavali a kone išli domov samy. Nešli priamo, ale všelijako kľukato. Bez usmernenia a pevného držania oprát sa to mohlo stať. Neskôr sa z poľných ciest stávali kamenisté a potom s betónovým či asfaltovým povrchom. Tiež sa pamätám, že keď otec vyorával brázdy pre sadenie zemiakov, tak nás s bratom poveril dôležitou úlohou. Kráčali sme vedľa koníka, držali sme ho za uzdu, aby išiel rovno, a nie kľukato, a tiež sme ho viedli pri otáčaní, aby trafil do brázdy. Aj pri póle aj pri orbe bolo treba zasahovať „do riadenia" koňa. Intenzita korigovania záležala aj od vlastností koňa. Niektorý viac poslúchal a iný bol zase viacej vzdorovitý. Nepripomína vám to nás, ľudí? Kráčame vždy priamo za naším Pánom? Alebo niekedy kľučkujeme podľa okolností, zľahčujeme si Božie slovo a prispôsobujeme ho svojim potrebám. Asi najčastejším naším problémom je náš jazyk, ktorý nevieme udržať na uzde. Boh nás miluje a dáva nám dobrú radu: ***„Nebuďte bez rozumu ako kôň a mulica, ktorých silu treba krotiť uzdou a zubadlom, inak ich neovládneš" (Ž 32, 9).***

V. Malý

Píseň písní – Tisíc barev lásky

Autor: Daniel Raus
Vydavatelství: Porta Libri

Láska má tisíc podob. Všechny mohou být krásné, barvité a strhující, i když je často provázejí obavy, smutek či nejistota. Láska se totiž bytostně dotýká nitra člověka, má moc měnit jeho životní pocit, působí jako lék nebo inspirace, především ale dává smysl toho, co člověk dělá a čím prochází. Láska je odleskem nebe v jeho duši. Díky tomu je silná jako smrt. Nebo dokonce silnější.

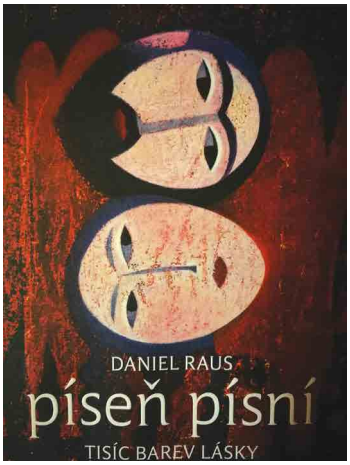

Asi tak by se dalo shrnout hlavní poselství Písně písní. Je to bezmála dva tisíce let, co byl tento klenot starověké literatury po velkých diskusích zařazen mezi biblické knihy. Od té doby, ale nepochybně i předtím, v něm byly spatřovány záblesky duchovních významů. Objevila se řada alegorických výkladů, v textu se hledalo mnoho různých podobenství. Tím nejdůležitějším byl ale vždy vztah, který je paradoxní, neboť ziskem je v něm i to, co člověk dává, nikoliv jenom to, co přijímá.

Nakažlivý optimismus Písně písní se stal zřejmě důvodem její obrovské popularity. Její obrazy jsou prosté, ale nejsou laciné. Od začátku až do konce z ní vyzařuje radost a očekávání. Určitě i proto je tato kniha stále živá. Je to velepíseň lásky v bezpočtu jejích podob.

Daniel Raus

Příběh ve fotografii, aneb „Fotografujeme s Biblí"

Můžete nám také poslat svůj příběh a fotografii. Rádi jej uveřejníme. Posílejte také svoje fotografie, které vás zároveň inspirovaly a připomněly nějakou myšlenku z Bible.

Redakce

INZERCIA

Maľovanie interiérov kostolov, obnova fasád a reštaurovanie. Oprava a ladenie organov. Pokrývanie kostolných striech a veží. Aj na území Českej republiky. Ponúkame zľavu, 100 % kvalitu a dlhoročnú záruku. Kontakty: e-mail: reart007@gmail.com Tel.: +421 35/659 31 39, +421 905 389 162, webové stránky: www.reart.eu

PONUKA

Ponúkam ubytovanie v drevenej chalupe pod Vysokými Tatrami v obci Važec, pre 8-10 osôb. K vybaveniu patrí spoločná sprcha, wc a kompletne vybavená kuchyňa. Číslo telefónu 0908 499 068, e-mail: zuzkamichalka52@gmail.com

Šťastie

Už samotné slovo je tak vzácne, milé,
že napĺňa srdce, ducha i myseľ dokonale
a vytvára nádej hľadať šťastie znova
a na konci vidieť priam tvorcu šťastia – Boha.
Tak čo k tomu dodať, akú cestu voliť,
by to krásne slovo sa mohlo naplniť?
Kde brať k tomu silu, smelosť a odvahu,
keď diabol útočí a takmer niet úniku?

Tu jediná šanca, vidieť vždy Golgotu,
kde za teba, za mňa Syn Boží platil
tú najväčšiu cenu,
by konečný cieľ, to najväčšie šťastie
raz končilo v nebi, kde smútok, žiaľ, bolesť
už navždy pominie a nastane raj
ten pravý, Bohom zasľúbený,
ktorému koniec nikdy nenastane.

Michal Čierny

Za sestrou Evou Titěrovou

Byla povýšena do nebeské slávy

Tak jsme to četli na smutečním oznámení o odchodu maminky, Evy Titěrové, ve věku 95 let na věčnost. Pamětníci vědí, že termín „povýšení" při takovéto příležitosti byl vlastní někdejší Armádě Spásy. Tatínek právě tam přijal ve svých čtrnácti letech Krista. A jak jsem se později dozvěděl, ochota maminky vstoupit do Armády Spásy - bude-li to Boží vůle - byla pro tatínka dost důležitá při uzavření manželství. Toužil po tom, aby spolu s maminkou sloužili Kristu.

To povýšení se odehrálo na Květnou neděli. Vícekrát jsem si v životě všiml toho, že věrní služebníci Boží často odcházejí „domů", do nebeského domova, právě v neděli. Byl to tatínek, tchán, mohl bych jmenovat další. Odešli v den odpočinku, v den Páně po celoživotní věrné službě. Maminka v neděli, kdy si všichni křesťané připomínali Ježíšův vjezd do Jeruzaléma na počátku velikonočního týdne. A to volání Hossana - znamenající „zachovej, vysvobď", jsme my nejbližší přijali jako zachování maminčiny víry až do konce a také jako vysvobození z pozemského těla.

Odcitování druhého biblického verše ze závěru Janova evangelia, který je zřejmě velmi neobvyklým na smutečním oznámení, bylo maminčiným přáním. To slovo: „Když začalo svítat, stál Ježíš na břehu..." je popisem události setkání učedníků, kteří se vracejí z moře po neúspěšném rybolovu se zmrtvýchvstalým Ježíšem, který stojí na břehu. Maminka naznačila tohle očekávání: když se bude vracet z moře pozemského života, ze všech pozemských bojů, po všech těch přestálých vlnobitích a bouřích, bude tam na břehu Ježíš s otevřenou náručí a se slovy: Pojď již domů, všechno jsem pro tebe připravil... Věřím, že tohle maminka prožila beze zbytku.

Kéž to prožijeme jednou i my všichni, kteří tu ještě na chvíli zůstáváme...

Jan Titěra

(23. 10. 1922 - 25. 3. 2018)

Za sestrou Titěrovou

Sestřička učitelka věrná
odešla domů napořád,
kde nehrozí už zloba černá,
kde je jen radost přenádherná
a Boží přítomnost a řád.

A žačky své tu zanechává
a dílo, které nehyne,
jež požehnala Boží sláva
a ruka zlého nenechává
je nevymění za jiné.

Vy sestry, které cestou jdete,
kterou před vámi razila,
neplačte za ní, ale bděte,
ať zdárně roste v zimě v létě
vše, co vkládala do díla.

A Boží milost nekončící
ať vaši cestu prozáří
jak její, ať vždy smíte říci:
„I my jsme Boží bojovníci -
a Boží boj se vydaří!"

Ivana Kultová

Ani slovo nevyjde s prázdnou

Tak tomu věříme, a proto jsme se letos zúčastnili již 10. ročníku Celonárodního čtení Bible na veřejnosti. Někteří z kolemjdoucích se zastavili a zaposlouchali se do Božího slova, někteří jen rychle prošli kolem, s některými jsme mohli mluvit.

Věříme, že Pán Bůh si může použít každé slovo, které zaznělo a dotýkalo se lidí kolem nás.

Česká evangelikální aliance a Ekumenická rada církví v České republice přebrala záštitu nad letošním jubilejním ročníkem Celonárodního čtení Bible. Jsme vděčni za vyjádřenou podporu a povzbudivá slova tajemníka ČEA, pana Jiřího Ungera: „Radujeme se z možnosti sdílet touto formou poklady Písma a doufáme, že se ke kampani připojí co nejvíce sborů a společenství po celé České republice."

Naším přáním a modlitbou je, aby skrze překlad zaznívalo Boží hlas k naší generaci tak zřetelně a neodolatelně, jako tomu bylo u jeho předchůdci v generacích minulých.

Prameny: http://ctenibible.cz

Témata příštích vydání Rozsévač/Rozsievač 2018

Číslo 6 2018 – Evangelizace zaměřená na potřeby Uzávěrka 10. 4. 2018
Číslo 7/8 2018 – Láskyplné vztahy Uzávěrka 10. 5. 2018
Číslo 9 2018 – Efektivní struktury Uzávěrka 10.7. 2018

Výzva

Redakční rada Rozsévače hodlá vydávat na pokračování vzpomínky na období totality v našich sborech, zejména na různou nelegální službu. Např.: nepovolená shromáždění, šíření literatury, nahrávky pro TWR, pobyty mládeže, dětské tábory, služba v domovech důchodců, společná setkávání kazatelů a farářů z různých církví, vyučování zahraničními lektory aj. Pokud máte takové vzpomínky (nebo vaši rodiče, známí) a chtěli byste se o ně podělit, rádi je vydáme. Vzpomínky by mohly být dobré zvláště pro mladší generaci, která o tomto období našich dějin ví velmi málo. Děkujeme a těšíme se na vaše dopisy.

Redakce

VESMÍRNE TICHO

Jarmila Rečníková

Je noc.

Celý vesmír je ponorený v tme.

Všetko tvorstvo zmĺklo a odpočíva.

Aj ja som sa uložila na odpočinok

a s modlitbou v srdci usínam.

Viem:

Ty, Pane,

Ty z nebies výšin pozeráš

a Tvoje oko nespí,

Ty nedriemeš...

Ty nie si unavený.

V pokoji môžem odpočívať.

V pokoji môžem spať.

V pokoji môžem snívať.

V pokoji môžem v tichu Tebe ďakovať.

V pokoji prosiť,

chváliť Tvoje meno,

vyvyšovať Tvoju moc,

lebo vo vesmírnom tichu

Ty si Ten, ktorý vo svojich rukách

drží celý svet i moju maličkosť...

Za fotografie publikované v tomto čísle pekne ďakujeme. Ich autormi sú: – Marie Horáčková, Vladimír Malý, Maroš Kohút, Toma Magda. www.christianphotos.net, Foto: © Photobank /Adobe Stock © mblach /evanto elements a archív redakcie. Grafický koncept obálky Lýdia Bodnárová.